

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, Anul III, nr. 30, Luna DECEMBRIE 2015

Din cuprins:

- ❖ Pastorală de Crăciun – 2015
- ❖ Din omiliile Sfântului Ioan Gură de Aur;
- ❖ Explicarea Sfintei Liturghii;
- ❖ Despre misiunea Parohiei;
- ❖ Sfinți în Decembrie;
- ❖ Evenimente Parohiale;
- ❖ Învățăture duhovnicești;
- ❖ Jurnal de gospodină;
- ❖ Povestea vorbeii;
- ❖ Să cunoaștem România;
- ❖ Colțul copilăriei;
- ❖ Sfatul medicului;
- ❖ Meditații.

Programul liturgic pe Luna Decembrie 2015

- ❖ **6 Decembrie 2015: Sfântul Ierarh Nicolae;** Duminică a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie; **Dezlegare la pește;**
- ❖ **13 Decembrie 2015:** Duminică a 28-a după Rusalii (Pilda celor poștiți la cină); ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie; ora 11:30 Sfântul Maslu; **Dezlegare la pește;**
- ❖ **20 Decembrie 2015:** Duminică dimineața Nașterii Domnului (Genealogia Mântuitorului); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **25 Decembrie 2015: Vineri; Nașterea Domnului (Crăciunul);** ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **27 Decembrie 2015:** Sfântul Arhidiacon Ștefan; Duminică după Nașterea Domnului (Fuga în Egipt); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie.

PASTORALA DE CRĂCIUN – 2015

† MIHAIL
CU HARUL LUI DUMNEZEU
EPISCOP AL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE A
AUSTRALIEI ȘI NOII ZEELANDE

Preacucernicilor preoți și tuturor binecredincioșilor creștini din eparhia Noastră, har, pace, sănătate și întru toate bunăvoință, cu prilejul Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei, iar de la Noi arhierești și părintești binecuvântări.

NAȘTEREA DOMNULUI DĂRUIEȘTE ÎNFIEREA CELOR CREDINCIOȘI

“Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu” (In. 1,12).

Iubiți frați și surori în Domnul,

Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan unul dintre cei patru evangheliști, în Evanghelia pe care a scris-o, în capitolul 1, versetele 1-14 vorbește limpede și cu multă putere spirituală, înfățișându-L pe Domnul nostru Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, prezentându-I originea Sa dumnezeiască.

Pentru aceasta Fericitul Augustin scrie:”Ridicându-se cu zborul vulturului deasupra cerurilor, evanghelistul ne transportă cu el în profunzimile dumnezeiești și descoperă ochilor noștri orbii tainele cele de negrăit“.

Cuvântul care era născut din veci din Tatăl, vestit de prooroci mai dinainte, se naște în peștera Betleemului pentru a aduce lumii lumina cunoștinței, harul și adevărul dumnezeesc. Prin El Dumnezeu a grăit omenirii, pentru că și Sfântul Apostol Pavel zice: “După ce Dumnezeu odinioară, în multe rânduri și în multe chipuri a vorbit părinților noștri prin prooroci, în zilele acestea mai de pe urmă, ne-a grăit prin Fiul ”(Evrei 1, 1-2). La plinirea vremii, Fiul a luat asupra Sa firea omenească, afară de păcat, din iubire nesfârșită față de noi și din ascultare deplină față de Tatăl.

În Sfânta Scriptură găsim multe dovezi care sprijină credința Sfântului Ioan și a Bisericii, conform căreia Hristos Domnul este Fiul Lui Dumnezeu întrupat: Arhanghelul Gavriil fiind trimis de la Dumnezeu, îi spune Sfintei Fecioare Maria:” Sfântul care se va naște dinTine Fiul lui Dumnezeu se va chema”(Lc. 1,35); la râul Iordanului, când Hristos merge să se boteze, Dumnezeu Tatăl, mărturisește: “Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit”(Mt. 3, 17); aceeași mărturisire este repetată cu prilejul Schimbării la Față a Domnului Hristos: “Acesta este Fiul Meu cel ales, de El să ascultați” (Lc. 9, 35); Sfinții Apostoli mărturisesc cu credință puternică până la jertfă, că El este Fiul lui Dumnezeu, iar Sfântul Apostol Petru exprimă această credință în numele lor, zicând: “Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu”(Mt. 16,16).

Pe acest adevăr este așezată temelia Bisericii creștine și pentru apărarea acestui adevăr, mulți creștini de la începutul creștinismului și până în zilele noastre și-au jertfit chiar și viața.

Frați creștini,

Ieslea Betleemului este leagănul renașterii în duh și adevăr a întregului neam omenesc, pentru că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său pe pământ pentru mântuirea tuturor oamenilor, așa cum spune El însuși: ”Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (In.3, 16). Dacă nu se mântuiesc toți oamenii, aceasta se datorează faptului că aceștia nu au credință în Dumnezeu. Au parte de viața veșnică cei ce cred în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și împlinesc cu dragoste și jertfelnicie învățătura Sa cea descoperită de la Tatăl.

Se pune întrebarea esențială: cine împlinește astăzi cu dragoste și spirit de jertfă învățătura Domnului Hristos? Și apoi: Unde învățăm și experimentăm aceste sentimente nobile: dragostea și jertfelnicia?

Pentru a răspunde la aceste întrebări, dorim să subliniem învățătura Bisericii noastre care stabilește că prin căsătorie se realizează o legătură stabilă și firească, pe toată viața, între un bărbat și o femeie, ”în scopul însoțirii lor cuprinzând atât elementul comun, natural, al consensului, cât și elementul religios sau supranatural, care pecetluiește, întărind și sfințind acest consens prin împărtășirea de harul pe care îl mijlocește Sfânta Taină a Cununiei”.

Privind în societatea în care trăim, vedem că lumea secularizată de astăzi dovedește tot mai concret dificultățile sociale care pornesc tocmai de la descumpănirea celulei de bază, care este familia. Cunoaștem cu toții că familia oferă cadrul firesc de dezvoltare a omului; aici copilul se împlinește pe sine, dezvoltându-se și din punct de vedere social dar și din punct de vedere spiritual. Dacă ne zbatem într-o continuă tensiune socială, de multe ori tragică, putem înțelege ușor că aceasta se datorează unei dezorientări sociale, cu familii destrămate, în care lipsește credința creștină lucrătoare, în care comuniunea și comunicarea nu mai există sub aspect moral-spiritual. Întâlnim tot mai multe situații în care omul singur și-a creat drepturi fundamentale ale afirmării propriei personalități, în cadrul căroră, căsătoria este încheiată așa cum la fel de ușor poate fi și desfăcută. Iar atunci când s-au născut și copiii, chiar dacă în mod firesc ei își cer dreptul de a-și împlini sensul vieții și scopul pentru care au apărut în lume, nu mai pot găsi cadrul firesc al fructificării aspirațiilor sociale și naturale specifice persoanei umane. Pierzându-și esența ei sacră, ca instituție divino-umană, familia plutește pe valurile vieții fără cârma necesară, fără puțința de a se îndrepta spre o țință precisă. Odată cu dezorientarea va veni și neîmplinirea.

Într-o familie credincioasă principiilor creștine, soții se sfințesc reciproc prin harul lui Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel le scria corintenilor în acest sens, zicând: “ Pentru că bărbatul necredincios se sfințește prin femeia credincioasă, și femeia necredincioasă se sfințește prin bărbatul credincios, fiindcă altfel copiii voștri ar fi necurați, dar acum sunt sfinți”(I Cor. 7,14).

În felul acesta Sfântul Pavel stabilește regula de aur care stă la baza unității familiei, zicând:”Bărbatul să arate femeii bunăvoința datorată, asemenea și femeia bărbatului”(ICor.7,4). Prin această reciprocitate de afecțiune și de dăruire ce conduce viața familiei la fapta unitară se realizează viața în Hristos, unitate care de altfel este comună și specifică relațiilor dintre creștini.

Așadar, răspunzând la întrebările propuse mai sus, înțelegem că familia creștină cultivă, transmite și dezvoltă iubirea și dăruirea, precum și spiritul de jertfă, descoperite în învățătura Domnului Hristos, după modelul propriu. Creștinul călăuzit de principiile evanghelice trăiește în iubire și armonie cu Dumnezeu și cu semenii, urmând viața în Hristos și până la jertfelnicie este următor lui Hristos, care este Calea, Adevărul și Viața noastră.

Prin lucrarea în Duhul lui Dumnezeu, familia devine mediul potrivit pentru creșterea și educarea copiilor, astfel încât să poată transmite acestora viața de comuniune creștină, de ordine și de sfințire. Într-o astfel de Familie s-a născut Mântuitorul Hristos: dreptul Iosif fiind pentru fiecare dintre noi pildă de supunere și de credincioșie față de voia lui Dumnezeu, iar Sfânta Fecioară Maria, dovedindu-se prin credința sa nestrămutată în Dumnezeu, fiică aleasă, dăruită în totalitate voii Lui.

Dreptmăritori creștini,

Anul 2015 pe care îl încheem în curând, dedicat de Sfânta noastră Biserică Ortodoxă Română- misiunii parohiei și mănăstirii azi și ca an comemorativ al Sfântului Ioan Gură de Aur și al marilor păstori de suflete din eparhii, ne-a dat prilejul de a pune în valoare și de a sublinia rolul Bisericii în viața familiei creștine și a fiecărui credincios în parte, prin susținerea, întărirea și înnoirea vieții comunitare din parohii și mănăstiri.

Astăzi, în ziua de prăznuire a Nașterii Domnului, după un post de pregătire și curățire duhovnicească prin Taina Spovedaniei curate, prin dezlegarea de păcate, cu hotărârea tare de a părăsi păcatul și de a urma Calea pe care El ne-a atătat-o, să primim în sufletele și trupurile noastre pe Hristos Euharistic din potirul Bisericii, care s-a născut pentru mântuirea noastră.

Să îi primim și să îi întâmpinăm pe toți frații noștri și pe cei apropiați cu bunătate, cu dragoste creștinească, nefățarnică și să răspundem cu cinste, bunătații nesfârșite a lui Dumnezeu. Să lăsăm departe de noi minciuna, răutățile, orgoliile personale și dezbinările cele aducătoare de moarte sufletească. Să ne apropiem cu milă și cu dărnicie de toți cei aflați în neputință, în suferință, necazuri și nevoi, și prin rugăciune, prin ajutor material, după putere, să le ușurăm viața, astfel încât „prisosița voastră să împlinească lipsa aceloră”(I Cor. 8,14).

Din partea mea, Vă doresc tuturor sănătate și mult ajutor de la Domnul, cu spor bogat în toată lucrarea bineplăcută Lui. Să petreceți Praznicul cu lumină în suflet și îndestulare iar Noul An - 2016, să îl întâmpinați bucurându-vă de darurile primite de la Dumnezeu și de la cei apropiați. Prin credința și lucrarea voastră curată și sinceră în Biserica Mântuitorului Hristos, să rămâneți fii credincioși ai Domnului, aducători de pace și bucurie tuturor, ca să vestim Nașterea Domnului, cântând împreună cu îngerii “Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bunăvoire”(Lc.2,14) .

La mulți ani!

Al vostru către Domnul rugător,

† MIHAIL

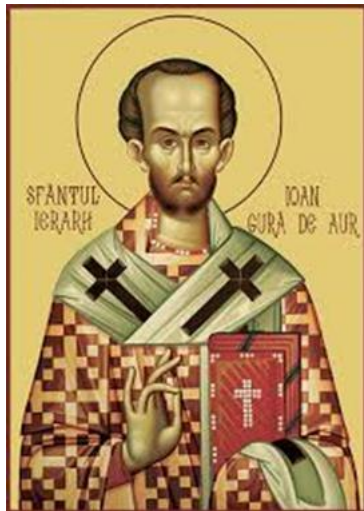
Episcopul Românilor Ortodocși din Australia și Noua Zeelandă

DIN OMILIILE SFÂNTULUI IOAN GURĂ DE AUR

CUVÂNT

Pentru purtarea de grijă a lui Dumnezeu, și cum că dragostea cea firească a părinților către fii nu este de neluat în seamă, și că nu numai taților, ci și mamelor li s-a poruncit să pună în rânduială obiceiurile copiilor.

Dacă un străin va veni la noi și-l vom primi cu dragoste câteva zile, îl vom împărtăși de vorbă și de masă, apoi va pleca. A doua zi după ducerea lui, punându-se iarăși masa, îndată ne aducem aminte de acela, de vorba și cuvintele lui și cu multă dragoste ne gândim la el. Așa să facem și la post.

A venit la noi și a petrecut cu noi patruzeci de zile, l-am primit cu dragoste și apoi l-am petrecut. Și fiindcă vrem să vă punem înainte masă duhovnicească, să ne aducem aminte de el și de toate bunătățile ce ni s-au dat prin el, căci nu numai când este el de față, ci și pomenirea lui poate să ne folosească foarte mult. Și precum cei pe care îi iubim ne umplu de multă bucurie nu numai când sunt de față, ci și când lipsesc și ne aducem aminte de ei, așa și zilele postului, adunările și petrecerile cele obștești la Biserică și toate celelalte bunătăți pe care le-am dobândit de la el ne veselesc.

Iar aceasta vi le zic nu silindu-vă să postiți, ci îndemnându-vă să nu vă desfătați, nici să fiți ca cei mai mulți dintre oameni, dacă este bine să-i numesc oameni pe cei ce se află în atâta împuținare de suflet, care ca și cum s-ar fi slobozit din legături și ar fi scăpat din vreo temniță cumplită, zic unii către alții: Bine că am trecut noianul cel cumplit al postului. Iar alții care sunt mai slabi decât aceștia, se tem și de cele patruzeci de zile ce vor să fie, și se dau la desfătare, la desfrânare și la beție. Că de ne-am fi deprins să trăim în celelalte zile cu cinste și în blândețe, chiar de ar fi trecut postul, l-am fi dorit și când venea l-am fi primit cu multă bucurie. Ce lucru bun nu ne pricinuieste nouă postul?

Toate sunt pline de liniște și de alinate. Iar casele s-au ușurat de zgomote, alergături și de toată tulburarea. Dar mai înainte de case, mintea celor ce postesc se îndulcește de această liniște, iar toată cetatea urmează bunei rânduiei celei din minte și din case. Căci seara nu mai auzi pe nimeni cântând, nici ziua pe cineva îmbătându-se și făcând tulburare. Nu auzi strigăte, nici certuri, ci pretutindeni vezi multa liniște.

Dar acum nu este așa. Ci îndată de dimineață se aud strigări și zgomote; vezi mulțime de bucătari alergând și mulțime de fum în case și în târguri. Fiindcă patimile ard înăuntrul nostru, iar flacăra poftelor celor necuvioase se ridică în sus din pricina desfătărilor. De aceea să căutăm postul și după ce a trecut, căci acela potolește toate patimile. Și deși am lăsat ostenele lui, totuși să nu încetăm dorirea lui, nici să stingem pomenirea lui. Și după ce vei prânzi și vei dormi, de vei merge în târg, și vei vedea că ziua se pleacă spre seară, intră în această Biserică și-ți adu aminte

de vremea postului în care Biserica era plină de mulțime, care asculta cu minte trează, cu osârdie și cu multă dulceață cuvântul nostru.

Cugetând la toate acestea, adu-ți aminte de acele zile dorite. Iar când vei pune masa, atinge-te de bucate cu pomenirea aceasta și niciodată nu vei aluneca la beție. Și precum cel ce are o femeie cinstită, înțeleaptă și curată, este foarte aprins de dragostea ei, și nu îndrăznește să îndrăgească vreo desfrânată, nici când aceea lipsește, căci dorința pentru cea legiuită a apucat mai înainte și a stăpânit mintea lui, nelăsând să intre altă îndrăgire, tot așa se face și cu postul și cu beția.

Deci de ne vom aduce aminte de cea slobodă și curată, pe această desfrânată de obște și maică a toată cearta, adică beția, o vom depărta cu multă lesnire, fiindcă dorința postului depărtează nerușinarea. De aceea vă rog să aveți în minte toate de care v-am spus. Și ca să vă ajut și eu puțin la această aducere aminte, cuvântul pe care atunci mă pregăteam să-l pornesc mă voi ispiti acum să-l aduc de față, ca prin aducerea aminte de învățătură, să ni se facă și aducere aminte de vremea aceea.

Voi poate ați uitat, după ce v-am vorbit multe cuvinte. După ce Părintele nostru a venit din călătoria aceea îndelungată, de nevoie era să spunem toate cele ce s-au întâmplat acolo. Apoi am vorbit cu elinii, care, din pricina acelei întâmplări, să se facă mai buni și venind singuri la noi de la înșelăciunea elinească, sa-i înrădăcinam cu statornicie și să-i învățăm de la ce fel de întuneric s-au izbăvit și la ce fel de lumină a adevărului au alergat. După aceea multe zile ne-am îndulcit de praznicul mucenicilor, și era cu necuviință ca, după ce am petrecut la mormintele mucenicilor, să ne ducem lipsiți de laudele cele cuviincioase lor.

După aceste laude a urmat sfătuirea cea pentru jurăminte. Căci după ce am văzut că tot poporul de la țară a venit în cetate, am voit să le dăm aceste merinde și așa să-i trimitem la ale lor.

Vouă nu vă este cu puțință să vă aduceți aminte cu lesnire de întrebarea ce am pus-o noi atunci către elini; dar mie, celui ce mă zăbovesc totdeauna în acestea, cu lesnire îmi este. Deci spunându-vă puțin din cele ce s-au grăit atunci, ușor vă voi putea aduce aminte de pricina cuvântului.

Care a fost pricina? Întrebam și căutam atunci cum Dumnezeu din început purta grijă de neamul nostru și cum ne învăța cele de folos, când nu era nici scrisul, nici nu se dăduseră legi scrise. Și arătam că prin privirea zidirii ne-a povățuit la cunoștința cea dumnezeiască, când apucându-vă pe voi nu de mână, ci de minte, v-am plimbat prin toată zidirea, v-am arătat cerul și pământul, marea și lacurile, izvoarele, râurile și mările cele nesfârșite, livezile, grădinile și țarinile, pomii încărcăți de roade și vârfurile munților acoperite cu păduri.

Când am vorbit despre semințe, ierburi și flori, despre pomii cei roditori și neroditori; despre dobitoacele cele sălbatice și domestice; despre cele din apă și de pe uscat și despre cele ce trăiesc și în apă și pe uscat; despre cele ce taie aerul și despre cele ce se târăsc pe jos, precum și despre stihiiile lumii. Și la fiecare ne uimeam cu toții, fiindcă mintea noastră nu putea să înțeleagă bogăția cea nemărginită și nu putea cuprinde pe toate: „Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut” (Psalmul 103. 25). Și ne minunam nu numai pentru mulțimea fapturilor făcute de înțelepciunea lui Dumnezeu, ci și pentru măreția și frumusețea lor.

Ca pentru înțelepciunea Sa să fie lăudat, iar prin celelalte să tragă pe oameni să-I slujească și să I se închine, căci văzând lipsa în măreția și frumusețea făpturilor, să nu se închine lor în locul Celui ce le-a făcut. Neputința celor create pot îndrepta o înșelare ca aceasta. Și mai arătam că toată zidirea este stricăcioasă și că se va schimba, dobândind mai multă slavă; apoi când și din care pricina s-a făcut stricăcioasă. Și acestea toate le filozofam atunci către voi și arătam din acestea puterea lui Dumnezeu, care a creat atâta frumusețe în corpuri stricăcioase, în cer, în soare, în stele. Și cu adevărat este a ne minuna, cum trecând atâția ani, n-au pățimit nimic, precum pățimesc trupurile noastre, nefăcându-se mai slabe de bătrânețe, nici moleșindu-se de vreo boală sau neputință.

Ci își păstrează puterea și frumusețea lor, pe care a pus-o Dumnezeu din început în ele, căci nici lumina soarelui nu s-a împutinat, nici strălucirea stelelor n-a slăbit, nici frumusețea cerului nu s-a întunecat, nici hotarele mării nu s-au mutat, nici puterea pământului care face să crească roadele cele de peste an, nu s-a cheltuit. Iar cum că acestea sunt stricăcioase am arătat și din dumnezeieștile Scripturi și din natura lucrurilor. Și cum că sunt frumoase și strălucite o mărturisește în toate zilele admirația celor ce le privesc, admirație de care este vrednic Dumnezeu, Care le-a făcut astfel dintru început.

Și fiindcă atunci când ziceam acestea unii dintre voi s-au împotrivit, zicând că omul este mai necinstit decât toate cele ce se văd, pentru că cerul, pământul, soarele și stelele au ținut atâta timp, pe când omul după șaptezeci de ani se risipește și pierie, mai întâi vom răspunde că nu omul întreg se risipește, pentru că stricăciune se face numai partea inferioară, iar sufletul rămâne totdeauna nemuritor, nesuferind nici o schimbare; în al doilea rând prin aceasta nu suntem necinstiți, ci mai mult ne cinstim, căci pe dreptate suferim boli și bătrânețe, nu fără pricină și fără folos. Pe dreptate pentru că am căzut la pământ, iar spre folos ca să îndreptăm trufia ce s-a născut în noi din trândăvie, prin slăbiciune și prin boli.

Deci nu necinstindu-ne a îngăduit Dumnezeu să se facă aceasta. Căci de ne-ar fi necinstit, n-ar fi lăsat ca sufletul nostru să fie nemuritor. Și ne-a făcut trupul nostru așa nu pentru că El este neputincios, că de ar fi așa, nu ar fi putut să facă cerul, stelele și pământul, ci ca să ne facă mai buni, mai înțelepți și mai supuși Lui. Cerul nu l-a făcut să îmbătrânească sau să fie cuprins de boli, căci cel ce este lipsit de voința liberă nu poate nici păcatui, nici face fapte bune și de aceea nu are nici trebuință de îndreptare. Iar nouă celor ce suntem cinstiți cu suflet și cu grai, ni s-a pus frâu și smerenie, prin patimi și boli, pentru a vindeca păcatul trufiei în care a căzut omul cel dintâi.

Și dacă cerul ar fi fost făcut să îmbătrânească, asemenea trupurilor noastre, mulți ar fi învinuit cu îndrăzneală pe Ziditorul, că nu a putut să facă un corp care să țină mulți ani. Dar acum li s-a ridicat această pricină de învinuire, fiindcă lucrurile Lui durează atâta vreme.

Pe lângă toate acestea trupurile noastre nu s-au făcut numai pentru veacul acesta, ci vor învia cu mai multă slavă, vor fi mai strălucite decât cerul, soarele și toate celelalte se vor muta la cele de sus.

Deci, o latură a cunoașterii lui Dumnezeu este prin zidire (creație), iar cealaltă este sădită în noi, despre care am vorbit atunci pe larg prin multe cuvinte, arătând că în firea noastră este sădită cunoștința celor bune și a celor rele. Dintru început am avut acești doi învățători, zidirea și

conștiința, care fără de glas, prin tăcere au învățat pe oameni. Zidirea uimind prin vedere pe cel ce privește, îl trimite pe om la contemplarea Ziditorului ei, iar conștiința, arată pe toate cele ce se cuvin de făcut. Puterea și hotărârea judecății se văd prin însușirile feței.

Atunci când lucrează înăuntru și părăște și prihănește păcatul, înfățișarea feții se tulbură și o umple de multă mâhnire. Iar când săvârșim vreun lucru din cele de rușine, ne îngălbenim și ne speriem, căci ne mustră glasul conștiinței pe care nu-l auzim, dar îl înțelegem prin supărarea feței.

Pe lângă acești doi învățători, mai este și un al treilea adăugat de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, care nu fără de glas, ca ceilalți de mai înainte, ci cu cuvânt, cu sfătuire și cu învățătură ne pune în rânduială mintea noastră. Și care este acesta?

Dumnezeu a făcut să fim iubiți de părinții noștri care ne-au născut, și să-i avem învățători ai faptei bune. Și nu i s-a dat tatălui numai a semăna, ci a și învăța, iar mamei nu numai a naște, ci și a hrăni și a crește bine. Și cum că este adevărat că nu firea, ci fapta bună face pe părinți, înșiși născătorii vor mărturisi împreună cu noi. Că ei de multe ori pe fiii lor, când îi văd că s-au abătut la răutate, îi taie de la ei, depărtându-i de la moștenire, făcându-și alți fii, care, de multe ori, nici o legătură de rudenie nu au cu ei.

Oare ce poate fi mai de mirare decât aceasta, când pe cei ce i-au născut îi leapădă, iar pe cei străini, îi fac fii adoptivi. Acestea nu le-am zis fără rost, ci ca să cunoști că voia liberă este mai puternică decât firea. Și aceasta a fost un lucru al purtării de grijă a lui Dumnezeu, ca să nu îngăduie ca fiii să fie lipsiți de dragostea cea firească, nici să se îngăduie toate din pricina ei.

Căci, dacă părinții n-ar fi iubit pe fiii lor din fire, ci numai din obiceiurile și faptele lor, ai fi văzut pe mulți înstrăinați de la casa părintească fiind defăimați, iar neamul nostru destrămându-se. Iar dacă totul ar fi fost lăsat la voia întâmplării, nu numai atunci când fiii ar fi cinstit pe părinți, ci și atunci când i-ar fi ocărât și necinstit și alte rele ar fi pățimit de la ei, neamul nostru ar fi alunecat la cea mai de pe urmă răutate.

Căci, dacă copiii nu vor îndrăzni asupra părinților lor, fiindcă au văzut pe mulți ce s-au făcut răi, ei ar fi fost izgoniți și din casa și din avuția părintească, vor fi atenți la dragostea lor. Și de nu ar fi îngăduit Dumnezeu părintilor să pedepsească pe copiii lor, sau să-i lepede dacă vor deveni răi, la ce fel de răutate nu s-ar fi ajuns?

De aceea Dumnezeu a încredințat dragostea părinților și firii și obiceiurilor copiilor, că de vor greși cu măsură, să-i ierte, fiindcă firea îi îndeamnă la aceasta, iar de se vor face răi și vor boli nevindecat, dragostea lor să nu dea frâu liber răutății acelora, dacă va birui firea și vor voi să se țină de copii, cu toate că sunt răi. Câtă purtare de grijă nu este aici? Că s-a poruncit și a iubi, dar și a pune măsură dragostei și iarăși a hotărî răsplătire pentru buna creștere a copiilor.

Și cum că este rânduită răsplătire pentru creșterea copiilor nu numai bărbaților, ci și femeilor, ascultă cum vorbește Scriptura în multe locuri, nevorbind mai puțin către femei decât către bărbați. Pavel după ce a zis: „Femeia amăgită fiind, s-a făcut călcătoare de poruncă. Dar se va mântui prin naștere de fii” (1 Timotei 2. 14), zice: Te mâhnești pentru că femeia cea dintâi te-a băgat în chinuri și în dureri și întru îndelungată purtare în pânțe? Dar nu te necăji, că vei fi supărată de chinuri și de dureri, că pe cât te vei chinui, pe atât te vei folosi, de vei voi, de la creșterea copiilor. Copiii, de vor dobândi o educație cuviincioasă, sârguindu-se la fapta bună și îmbunătățită, ți se vor face pricină de mântuire, și pe lângă isprăvile tale (faptele bune), vei lua

multa răsplată pentru osârdia și purtarea ta de grijă către ei. Și ca să cunoști că nu nașterea o face pe mamă, nici că pentru aceasta nu este rânduită plata, auzi ce spune în alt loc Pavel despre văduve: „Dacă și-au crescut copiii” (1 Timotei 5. 10).

Nu a zis „de au născut fii”, ci „dacă și-au crescut copiii”. Căci aceea este a firii, iar aceasta este a voi libere. Și acest lucru îl arată și aici, după ce zice: „Dar se va mântui prin naștere de fii”, apoi adaugă: „Dacă stăruiește cu deplină înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie”, arătând prin aceasta că nu nașterea de fii aduce plată, ci buna creștere. Ca și cum ar zice: Atunci vei lua plată multă, când copiii pe care i-ai născut vor petrece într-o credință, în dragoste și în sfințenie. De-i vei aduce la acestea, de-i vei îndemna, de-i vei învăța, de-i vei sfătui, pentru această purtare de grijă vei lua multă răsplată de la Dumnezeu.

Deci femeile să nu creadă că a purta grijă de fiii lor este un lucru străin pentru ele, căci n-a deosebit neamul nostru, nici a zis simplu „de și-au crescut fiii”, ci de vor petrece în credință, în dragoste și în sfințenie. De aceea trebuie să purtăm grijă pentru amândouă felurile de copii, dar mai ales femeile, căci ele stau mai mult acasă. Pe bărbați de multe ori îi trag de acasă grijile și călătoriile în străinătate, dar femeia fiind liberă de această grijă, mai cu lesnire poate să poarte grijă de cei născuți, având mai multă vreme. Așa făceau și femeile cele de demult.

A purta grijă de copii și a-i îndemna la o viață morală este de datoria nu numai a bărbaților, ci și a femeilor. Și cum că acest lucru este adevărat, vă voi povesti o istorie veche.

A fost la evrei o oarecare femeie Ana. Această femeie a bolit multă vreme de sterpiciune, dar lucrul cel mai cumplit era că rivala ei era mamă a mulți copii, lucru care, firește, este de nesuferit femeilor, iar când există și o rivală care are copii, suferința se face mult mai cumplită. Și-și cunoștea mai cu dinadinsul ticăloșia văzând buna sporire a celeilalte, așa cum cei ce trăiesc în mare sărăcie, se chinuiesc mai mult atunci când se gândesc la cei bogați. Și nu numai acesta era lucrul cel mai greu că nu avea copii, iar cealaltă avea, ci pentru că cealaltă era pizmăreată, și nu numai atât, ci o și întărâta și o defăima.

Ana văzând toate acestea răbda și „nu i-a dat Domnul prunc după necazul ei și după durerea sufletului său (1 Regi 1. 6). Ce înseamnă după necazul ei? Nu înseamnă oprirea nașterii de fii pentru că Dumnezeu o vedea că suferă cu mulțumire (fără cârtire) această ticăloșie. Faptul că nu i-a potolit tristețea deși a văzut-o că se necăjește și se mârșăiește, i-a iconomisit ceva mult mai mare. Iar pe acestea să nu le auzim numai în treacăt, ci de aici să învățăm o mare filozofie.

Atunci când vom cădea în vreun rău, pătimind durere și tânguire, cu toate că răul ni se va părea de nesuferit, să nu ne tulburăm, nici să ne mârșăim, ci să așteptăm cele ce va hotărî Dumnezeu. El știe foarte bine când trebuie să dezlege ceea ce ne pricinuieste întristare. Lucru care s-a întâmplat și la această femeie. Căci Dumnezeu a închis pântecele ei, nu urând-o, nici întorcându-Se dinspre ea, ci ca să ne deschida nouă ușile înțelepciunii femeii, să vedem bogăția credinței ei și să cunoaștem că acest lucru o făcea mai strălucită.

Dar ascultă cele ce urmează: „se făcea în tot anul, de multă vreme, când se suia la casa Domnului, și se mârșăia și plângea și nu mânca” (1 Regi 1. 7).

Mare este mârșirea, îndelungată este întristarea, nu două sau trei zile, nici douăzeci sau o sută, nici o mie sau de două ori pe atâta, ci mulți ani se întrista și se mârșăia, căci aceasta înseamnă de multă vreme”. Dar însă nu s-a necăjit. Filosofia ei a biruit lungimea filosofiei,

ocările și imputările pizmașei; ea se ruga și ierta deseori. Iar lucrul cel mai mare decât toate și care arăta mai ales dragostea ei către Dumnezeu, era că nu poftea numai să dobândească un copil, ci, dobândindu-l, dorea să-l afierosească lui Dumnezeu și să-l aducă Lui ca pârgă a pântecelui ei. Iar pentru această bună fângăduință să-și ia plata.

Dar de unde se arată aceasta? Din cele ce urmează. Știți cu toții că cel mai nesuferit lucru pentru femei este sterpiciunea. Mulți dintre bărbați sunt atât de fără socoteală când învinuiesc pe femei că nu nasc. Ei nu-și dau seama că nașterea e de sus și are începutul prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Prin urmare nici firea femeii, nici împreunarea nu sunt îndestulătoare spre aceasta. Și cu toate ca ei știu că le învinuiesc pe nedrept, de multe ori le ceartă și se întorc de la ele și nu le mai îndrăgesc.

Să vedem dacă și la femeia aceasta s-a întâmplat acest lucru. De o vei vedea că este defăimată, necinstită, ocărâtă, fără îndrăzneală către bărbat și nici dobândind toată dragostea de la el, atunci vei putea socoti cât de mult dorea copilul ca să aibă îndrăzneală și libertate și să fie mai dragă bărbatului ei. Iar de vei afla ceva cu totul dimpotrivă, cum că era cu mult mai iubită decât cea care avea copii și se îndulcea de mai multă dragoste, arătat este că nu pentru ceva omenesc dorea copilul, ci pentru pricina ce s-a zis. Dar de unde este arătat acest lucru? Ascultă pe scriitorul sfânt ce vorbește. Căci ceea ce a zis, nu a zis-o fără rost, ci ca să cunoști fapta cea bună a femeii.

Deci ce zice aceasta? „Pe Ana o iubea Elcana mai mult decât pe Penina” (1 Regi 1. 5). Apoi după ce a văzut-o că nu mănâncă, ci plânge, îi zice: „Ce-ți este ție? Pentru ce plângi? Și pentru ce nu mănânci? Și pentru ce se necăjește inima ta? Oare nu sunt eu mai bun ție decât zece fii?” (1 Regi 1. 8). Vezi cum se ținea de ea pentru că suferea atât de mult. Nu pentru că nu avea copii, ci pentru că o vedea scârbită și cuprinsă de mâhnire. Dar n-a convins-o să se depărteze de mâhnire, deoarece nu pentru el cerea copilul, ci ca să-și dea rodul ei lui Dumnezeu.

„Și s-a sculat Ana după ce au mâncat ei în Silo, și după ce au băut, și au stat înaintea Domnului” (1 Regi 1. 9). Nu simplu s-a zis aici „după ce au mâncat și au băut”, ci ca să vezi că vremea de după prânz, pe care alții o dau odihnei și relaxării, ea o făcea vreme de rugăciune și de lacrimi, priveghind ca o vigilentă ce era.

„Și a stătut înaintea Domnului; iar Eli preotul ședea pe scaun în pragurile Bisericii Domnului”. Nici aici nu s-a zis iarăși că: „Eli preotul ședea pe scaun în pragurile Bisericii Domnului”, ci ca să se arate fierbințeala credinței femeii. Se întâmplă câteodată ca o femeie văduvă, fără de nici o apărare și pătîmind multe nedreptăți, voiește să vorbească cu împăratul. Dar când iese împăratul, înaintea lui merg purtătorii de sulite, purtătorii de paveze, călăreții și mulți alți slujitori, dar ea nu se înspăimântă de ei, fiindcă o silește nevoia, nici are trebuință de ajutorul lor, ci trecând printre ei, vorbește cu multă îndrăzneală cu împăratul, jeluindu-și necazul ei. La fel și femeia aceasta nu s-a roșit, nici s-a rușinat de preot, ci se apropie cu multă îndrăzneală de împăratul. Și întărindu-se de dorință și suindu-și mintea la cer, vorbea cu toată fierbințeala cu Dumnezeu, ca și cum L-ar fi văzut. Și ce zice?

Dar nu zice nimic la început, ci plânge și varsă izvoare de lacrimi fierbinți. Și precum atunci când ploile se revarsă și pământul cel tare se udă și se înmoaie, fiind bun spre creșterea roadelor, așa s-a întâmplat și cu femeia aceasta. Căci înmuindu-se pântecele ei de lacrimi ca de niște ploi și

înfierbântându-se din pricina durerii, a început să se pornească spre nașterea de fii. Dar să auzim chiar cuvintele rugăciunii ei. „Și a plâns. Și s-a făgăduit Domnului, zicând: Adonai, Doamne, Eloï, Savaot”. Cuvinte înfricoșate și cutremurătoare. Și bine a făcut tălmăcitorul de nu le-a prefăcut în limba noastră, căci nici n-a putut cu toată bunăvoința lui să le traducă în limba elinească.

Iar femeia nu l-a chemat cu un nume, ci cu mai multe potrivite Lui, arătând dorința ei către El și dragostea ei cea fierbinte. Și precum cei ce scriu jalbe la împărat i se adresează nu numai cu un nume, ci cu mai multe, numindu-l purtător de biruință, august, singur stăpânitor și multe altele, pe care le pune la început, după care fac rugămintea; așa și această femeie aducându-și rugăciunea sa lui Dumnezeu, pune înaintea rugăciunii mai multe nume, arătându-și dragostea ei, precum am zis, și cinstea către Cel Căruia se roagă.

Și pentru că durerea a învățat-o această rugăciune și fiindcă a scris-o cu multă pricepere, a fost ascultată degrab. Căci așa sunt rugăciunile cele ce se fac din durerea sufletului, în loc de hârtie își avea mintea, în loc de condei, limba, iar lacrimile în loc de cerneală. De aceea s-a păstrat această rugăciune până în ziua de astăzi. Cu adevărat rămân neșterse cuvintele rugăciunii de se vor scrie cu astfel de cerneală.

Începutul rugăciunii l-am văzut, dar să vedem și cele ce urmează: „De vei vrea să cauți spre smerenia roabei Tale”. Încă n-a primit nimic, dar începutul rugăciunii arată făgăduința. Răsplătește lui Dumnezeu ceea ce încă nu are în mâini. Așa fierbea și se chinuia mai mult spre făgăduință, decât spre ridicarea sterpiciunii. Și pentru cea dintâi s-a rugat, adică să aibă copil. „De vei vrea să cauți spre smerenia roabei Tale”. Două îndreptățiri am ca să mă miluiești, robia și nevoia. „Și de vei da roabei Tale sămânță bărbătească, îl voi da în dar înaintea Ta”. Ce înseamnă „în dar înaintea Ta?”.

Dăruire cu totul, rob desăvârșit. Nu mai doresc nici o stăpânire asupra lui, numai atâta voiesc, ca să mă fac maică, ca să ia copilul început de la mine. Cugetă la evlavia femeii. N-a zis: Dacă îmi vei da trei, doi îți voi da Ție, nici de-mi vei da doi, unul Ți-L voi da Ție, ci dacă-mi vei da unul, Ție Ți-L voi afierosi cu totul.

„Și vin și băutură ametoitoare nu va bea”. Încă nu a luat copilul, îl și tocmește proroc. Și pentru creșterea lui vorbește și face tocmeală cu Dumnezeu.

O, îndrăzneală a femeii! Căci atunci neputând să dea, fiindcă încă nu luase, dă prețul de la cele ce vor să fie. Și precum mulți din plugari, care trăiesc în cea mai cruntă sărăcie, neavând bani ca să-și cumpere vreun vițel sau oaie, le iau pe acestea de la stăpânii lor cu tocmeală, făgăduindu-se să plătească prețul din roadele cele ce vor să fie, așa și aceasta, cu toate că a făcut mult mai mult, deci nu a luat pe fiul ei de la Dumnezeu tocmindu-se să dea jumătate ca aceea, ci ca să-l dea întreg și să se folosească de creșterea lui. Căci a socotit că destulă răsplătire este osteneala preotului lui Dumnezeu cu creșterea copilului.

„Și vin și băutură bețivă nu va bea”. Nu a cugetat la băutura de apă. Sau de va cădea în altă boală? Sau de va muri, pătîmind de boală cumplită? Ci punându-și în minte că Cel ce l-a dat va putea purta grija de sănătatea lui, din scutece l-a suit pe el la sfințenie, punând toate în grija lui Dumnezeu, și mai înainte de chinurile nașterii se sfințea având proroc, purtând preot și ținând dar însuflit.

Pentru aceasta a lăsat Dumnezeu să se necăjească dându-i târziu darul, ca prin răbdarea ei s-o facă mai strălucită și să arate tuturor credința și înțelepciunea ei. Că stând ea la rugăciune, nu a pomenit de cea care o pizmuia, nu a spus de ocările ei, nu a arătat hulele ei și nici a zis: Răzbună-mă de femeia nedreaptă și rea, lucru pe care îl fac multe femei. Ci, nepomenind nimic din acelea, se ruga numai pentru cele ce o foloseau pe ea.

Fă și tu la fel, o omule, și când vei vedea pe vreun vrăjmaș care te-a scârbit, să nu scoți nici un cuvânt rău către el, nici să-l blestemi pentru că te urăște. Ci intrând înăuntru și plecându-ți genunchii, roagă-te cu lacrimi lui Dumnezeu ca să-ți risipească mâhnirea și întristarea ta. Lucru pe care și aceasta l-a făcut. Dar cum? Vă voi spune. Fiindcă a ocărat-o, a necăjit-o și i-a făcut durerea mai mare, dar din durere rugăciunea s-a făcut mai cu luare aminte; rugăciunea a tras pe Dumnezeu și L-a făcut să Se plece. Și așa s-a născut Samuil.

De aceea de ne vom trezi, nu numai că vrăjmașii noștri nu vor putea să ne vatăme cu nimic, ci dimpotrivă ura lor ne va folosi foarte mult, făcându-ne la toate mai osârduitori, numai dacă, din întristarea ce ni se pricinuieste, ne vom îndemna la rugăciuni, iar nu la ocări și la hule.

Iar după ce a născut copilul, l-a numit Samuil, adică „va auzi pe Dumnezeu”. Și fiindcă a fost auzită și l-a luat prin rugăciune, iar nu de la fire, pomenirea acestei lucrări a pus-o în numele copilului, ca pe un stâlp de aramă. Și n-a zis: Să-l numim cu numele tatălui său, sau al unchiului, sau al moșului, sau al strămoșului, ci zice: Cel ce l-a dat să fie cinstit și prin numele copilului.

Acesteia râvniți și vă asemenați, o femeilor; acesteia să urmăim, o bărbaților și să arătăm multă purtare de grijă față de copii. Să-i creștem în înfrânare și curăție, întru nimic nu trebuie să purtăm mai multă grijă de cei tineri, ci mai degrabă trebuie să ne ocupăm de înfrânarea și curăția lor, fiindcă patima potrivnică acestora le întinează vârsta cea fragedă. Și ceea ce facem cu lumânările, să facem și cu copiii. Când slujnica aprinde lumânarea, îi poruncim să nu umble cu ea acolo unde sunt paie, fân, sau altceva de acest fel, ca nu cumva din întâmplare să cadă vreo scânteie și aprinzând materia aceea, să ardă toată casa.

Această purtare de grijă s-o avem și față de copii și să nu ducem vederile lor acolo unde sunt slujnice înverșunate, unde sunt fete desfrânate, unde sunt roabe neastâmpărate.

Și de vom avea slujitoare de acest fel, sau vecină, sau oricare alta, să poruncim și să rânduim ca nici să se arate, nici să vorbească cu tinerii, ca nu căzând de acolo vreo scânteie, să aprinda tot sufletul copilului și să se facă primejdia de nesuferit.

Și nu numai de vederi, ci și de auziri desfrânate să-i depărtăm pe ei, ca să nu li se strice sufletul prin acestea.

Nici la teatre sau la cluburi să-i ducem, nici la oșpețe și la beții, ci să păzim pe tinerii noștri mai mult decât pe fecioarele ce petrec în cămările lor. Nimic nu împodobește mai frumos vârsta aceea, precum cununa înfrânării și a curăției, ca să intre el în căsătorie curat de toată întinăciunea.

Astfel și femeile lor le vor fi mai dragi, când sufletul lor nu a fost deprins de mai înainte cu desfrânarea. Nici se va strica acel suflet când tânărul va ști numai pe femeia cu care s-a unit în căsătorie. Și când vor merge tinerii la căsătorie astfel, iubirea lor va fi mai curată și îndrăgirea mai fierbinte.

Iar căsătoriile ce se fac acum, nu sunt căsătorii, ci negustorie de bani și cârciumărie. Căci atunci când tânărul se strică (își pierde fecioria) mai înainte de căsătorie, iar după căsătorie caută

la altă femeie, ce folos este de căsătorie, spune-mi? Cu adevărat mai mare este pedeapsa și păcatul neiertat când are femeie, dar se duce la desfrânare și se umple de rușinea preadesfrânării. Căci de se va împreuna cineva cu altă femeie, chiar dacă este o desfrânata, preadesfrânare se numește păcatul. Și se fac acestea, după căsătorie, pentru că mai înainte de căsătorie nu s-au deprins să petreacă în înfrânare și în curăție.

De aici se nasc vrajbe, ocări, stricări de case și certuri în toate zilele. Din pricina aceasta dragostea cea către femeie se slăbește și se stinge, fiind slăbănogită de petrecerea în casele de desfrânare. Iar de se va învăța să petreacă în înfrânare și în curăție, mai iubită decât toate va socoti pe femeia sa, o va privi cu multă dragoste și va păzi tare legătura cu ea. Și fiind pace și unire, toate bunătățile vor intra în casa aceea.

Deci ca și cele de aici să le economisim bine și împreună cu acestea să dobândim și să împărțim cerurile, să purtăm grijă de noi înșine și de copii, ca nu fiind îmbrăcați cu haine întinate să intrăm la nunta cea duhovnicească, ci cu multă îndrăzneală să dobândim acolo cinstea ce se dăruiește celor vrednici, pe care fie să o dobândim noi toți cu darul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, se cuvine slava, cinstea și stăpânirea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

EXPLICAREA SFINTEI LITURGHII (12)

Fac bine cei ce îngenunchează la ieșirea cu Sfintele Daruri?

Da. Lucrul acesta e îndreptățit mai ales la Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, când preotul iese cu Darurile sfințite de mai înainte; trebuie să îngenunchem atunci ca înaintea Domnului, căci Sfintelor Daruri li se cuvine aceeași cinstire ca Domnului Însuși. Dar și la Liturgia obișnuită (a Sfântului Ioan sau a Sfântului Vasile) nu e rău dacă îngenunchem, căci, cu toate că Darurile în clipa aceea nu sunt încă prefăcute în Sfântul Trup și Sânge, totuși ele nu mai sunt nici simpla pâine și vin, ci au fost binecuvântate și închinare Domnului, ca darurile care poartă închipuirea Trupului și care se vor prefăce în curând în adevăratul Trup și Sânge. Ele merită deci să fie cinstite. Îngenunchem apoi pentru că știm că momentul acela din Liturghie închipuie ultimul drum al Domnului spre Patimă sau spre Mormânt, de aceea se cade să ne umilim, să plângem pentru cele ce a suferit El pentru noi și să cerem iertarea păcatelor noastre.

Nu fac rău cei ce „cad la Daruri”, adică suferinzii, care se culcă jos pentru a trece preotul cu cinstitele Daruri peste dânșii, la Vohod.

Se cuvine să cânte în biserică credincioșii?

Da. Să ne sârguim a învăța cântările sfintelor slujbe, pentru ca, atunci când le-am deprins bine, să ne alăturăm cântăreților sau corului, lăudând împreună cu ei pe Dumnezeu prin cântare și împlinind astfel îndemnul Psalmistului: „Toată suflarea să laude pe Domnul...” (Psalmul 150. 5). Bun lucru și plăcut lui Dumnezeu este ca toată lumea din biserică «să slăvească cu un glas și cu o inimă» pe Dumnezeu.

Dar dacă am ajuns să putem cânta la Liturghie - fie în cor, fie la strană - să nu cântăm numai cu glasul, ci și cu inima (Canonul 10 al Sinodului IV din Cartagina) și să nu producem tulburare cântând mai tare decât ceilalți, pentru ca să ni se audă glasul, luând-o înainte sau rămânând în urmă și încurcând astfel pe cântăreți; căci lucrul acesta este neplăcut și urechilor noastre și Domnului și este spre paguba noastră sufletească.

Iar dacă nu știm sau nu putem cânta, să ne rugăm în liniște; să ne rugăm fierbinte, cu credință și din tot sufletul. Să unim rugăciunile noastre cu rugăciunile obștești ale Bisericii, rostite de preot sau de diacon, și să le rostim în gând odată cu ei.

Dar mai ales să ne silim, pregătindu-ne din vreme și cu cuviință, a ne împărtăși cât mai des cu Sfintele Daruri. Căci numai atunci petrecem împreună și unirea noastră cu Dumnezeu este întreagă, deplină și desăvârșită.

Iar la sfârșitul Liturghiei, închină-te și mulțumește-I lui Dumnezeu și tot restul zilei petrece-l în cuviincioase îndeletniciri spre folosul și îmbogățirea sufletului. Făcând așa, vom putea spune că am luat parte cu adevărat la sfânta slujbă și vom ieși din biserică mai luminați, mai buni și mai apropiați de Dumnezeu, coborându-ne fiecare mai îndreptat la casa sa, cum spune Mântuitorul despre vameșul cel smerit din Sfânta Evanghelie (Luca 18. 14).

DESPRE MISIUNEA PAROHIEI (12)

Prevederi Statutare legate de organizarea Bisericii Ortodoxe Române (II)

STATUTUL PENTRU ORGANIZAREA ȘI FUNCȚIONAREA BISERICII ORTODOXE ROMÂNE (Extras)

Parohia

Art. 43 - Parohia este comunitatea creștinilor ortodocși, clerici și mireni, situată pe un anume teritoriu și subordonată centrului eparhial din punct de vedere canonic, juridic, administrativ și patrimonial, condusă de un preot paroh numit de chiriarhul (arhiepiscopul sau episcopul) eparhiei respective.

Art. 44 - Înființarea, organizarea, schimbarea limitei teritoriale și desființarea de parohii se aprobă de către Consiliul eparhial, ținând seamă de cerințele misionare și pastorale din teritoriu.

Art. 45 - Credincioșii parohiei au următoarele **drepturi**: de a beneficia de asistență religioasă, de a alege și a fi aleși în organismele parohiale, de a beneficia de ajutor filantropic, după posibilități; și **îndatoriri**: de a susține, întări și mărturisi credința Bisericii Ortodoxe; **de a viețui potrivit învățăturii de credință ortodoxă**; de a participa la sfintele slujbe; de a se împărtăși cu Sfintele Taine; de a împlini faptele milei creștine; de a întreține și a ajuta Biserica și pe slujitorii ei.

Art. 46 - (1) Comunitatea credincioșilor care nu poate susține cu mijloace proprii o parohie, prin hotărâre a Permanenței Consiliului eparhial, se poate alătura la o comunitate vecină, împreună cu care formează parohia. În acest caz, comunitatea care se alătură poartă denumirea de filie, iar membrii săi au aceleași drepturi și îndatoriri față de parohie ca și cei din comunitatea la care se alătură.

(2) Prin hotărâre a Permanenței Consiliului eparhial, parohiile cu posibilități economice ajută parohiile sărace și cu număr mic de credincioși.

Art. 47 - (1) În eparhiile Bisericii Ortodoxe Române, ținând cont de condițiile misionar-pastorale și de numărul de credincioși, de posibilitățile materiale, ca și de situarea lor în mediul urban și rural, parohiile sunt de 3 categorii, pe baza unor criterii stabilite de consiliile eparhiale.

(2) Clasificarea pe categorii a parohiilor se aprobă de Permanența Consiliul eparhial, în baza raportului cuprinzând datele statistice oficiale (număr de credincioși, condiții materiale, zonă geografică, medie de vârstă etc.).

Art. 48 - (1) Pe durata activității lor în parohie, preoții și diaconii sunt datori a locui în parohie, în case parohiale, acolo unde acestea există, sau în case închiriate, și au dreptul de folosință gratuită a unei anumite suprafețe de teren, proprietatea parohiei, aprobată de Centrul eparhial.

(2) Pentru asigurarea unei prezențe stabile a preotului (preoților) în parohie, acolo unde nu se află casă parohială, aceasta va fi construită, iar dacă nu sunt condiții pentru construire, Consiliul parohial va lua măsuri pentru achiziționarea unei case existente sau pentru plata chiriei locuinței preotului, până când se va construi o casă parohială nouă.

(3) La parohiile și bisericile noi, consiliile parohiale, sub îndrumarea Centrului eparhial, vor prevedea în buget, vor iniția și susține construirea de case parohiale destinate ca locuință slujitorilor Sfântului Altar.

Mănăstirea

Art. 74 - (1) Mănăstirea este o comunitate de călugări sau călugărițe care s-au hotărât în mod liber să-și ducă viața în înfrânare, sărăcie de bună voie și ascultare.

(2) Schitul și metocul funcționează în subordinea mănăstirii rânduite de chiriarh sau, direct, a Centrului eparhial.

(3) Catedrala eparhială are statut canonic de mănăstire.

(4) Mănăstirea depinde direct de chiriarhul locului, care este conducătorul ei canonic, în condițiile art. 79, alin. (1) din prezentul statut.

Art. 75 - (1) Înființarea, desființarea și transformarea mănăstirilor de călugări în mănăstiri de călugărițe sau a mănăstirilor de călugărițe în mănăstiri de călugări, precum și ridicarea schiturilor la rang de mănăstiri se aprobă de către Sinodul mitropolitan la propunerea motivată a chiriarhilor eparhiilor sufragane, după o atentă și riguroasă evaluare a motivelor, a existenței bazei materiale și a personalului monahal necesar, precum și a condițiilor misionare locale.

(2) Înființarea, desființarea și transformarea schiturilor și a metocurilor de călugări în schituri și metocuri de călugărițe sau a schiturilor și a metocurilor de călugărițe în schituri și metocuri de călugări se aprobă de către chiriarh, aducându-se la cunoștința Consiliului eparhial.

(3) În mănăstirea, schitul sau metocul date în folosință prin sfințire, nici unul dintre ctitori, donatori și binefăcători nu are vreun drept de proprietate, folosință sau amestec în conducerea, administrarea și viața spirituală a acestora.

Art. 76 - Potrivit menirii sale, fiecare mănăstire sau schit, prin organismele sale de conducere, are datoria:

a) să-și rânduiască programul în așa fel încât să devină un loc de aleasă viață duhovnicească, de practicare a virtuților creștinești, de evlavioasă participare la slujbele religioase, de zidire sufletească, atât pentru viețuitori, cât și pentru închinători;

b) să practice îndeletniciri potrivite cu sfințenia locului, atât pentru folosul viețuitorilor, cât și al credincioșilor, dovedind prin fapte bune dragoste față de comunitatea monahală, de Biserică și de popor;

c) să vegheze ca toți călugării și călugărițele cu aptitudini pentru studiu să fie îndatorați, cu binecuvântarea chiriarhului, să urmeze studii la instituțiile de învățământ teologic din eparhie sau din eparhiile învecinate;

d) potrivit mijloacelor materiale pe care le are, mănăstirea sau schitul trebuie să vină în ajutor eparhiei și tuturor instituțiilor acesteia, după solicitările Centrului eparhial, precum și să susțină așezăminte social-filantropice;

e) să se aprovizioneze cu lumânări și colportaj de la Centrul eparhial;

f) să asigure călugărilor sau călugărițelor condiții adecvate vieții chinoviale (de obște).

Art. 77 - Cu aprobarea chiriarhului, în mănăstiri se pot organiza:

a) școli teologice preuniversitare: seminarii teologice liceale pentru pregătirea teologică a personalului monahal în domeniul asistenței sociale, al educației religioase și al restaurării patrimoniului bisericesc, precum și școli de cântăreți bisericești;

b) cursuri religioase aprobate de chiriarh, pentru îndrumarea monahală duhovnicească a personalului monahal;

c) cursuri de arte și meserii, precum și ateliere în domeniile picturii și iconografiei, vitraliilor și mozaicului religios, sculpturii, broderiei artistice, țesătoriei de stofe bisericești și îmbrăcăminte, argintăriei bisericești, metalelor și emailării, croitoriei, țesătoriei de covoare și alte activități compatibile cu viața monahală aprobate de chiriarh, personalul monahal fiind dator ca, pe lângă ascultările din obște, să lucreze în cadrul acestora, acolo unde sunt organizate;

Art. 78 - (1) Primirea în mănăstire a celor ce doresc să intre în monahism se face la cererea scrisă a candidatului, cu recomandare de la duhovnic și stare (ă) și cu aprobarea chiriarhului.

(2) Vârsta minimă pentru primirea în mănăstire, ca novice, este de 18 ani. Sub această vârstă, dar nu mai puțin de 16 ani, este necesar acordul scris al părinților sau tutorilor legali. De asemenea, este interzisă închinovierea și promovarea în cinul monahal a celor cu obligații și responsabilități familiale sau urmăriți penal.

(3) Tunderea în monahism se face, cu aprobarea chiriarhului, după cel puțin 3 ani de cercetare canonică și viețuire în mănăstire. Derogarea de la această regulă o poate decide numai chiriarhul din motive misionare urgente.

(4) Hirotonirea monahilor în treapta de ierodiacon și ieromonah se face cu aprobarea chiriarhului, numai după ce aceștia au absolvit o școală teologică (seminar sau facultate) și au promovat examenul de capacitate.

(5) Toți monahii (monahiile) dintr-o mănăstire (schit), inclusiv pensionarii, indiferent de rangurile și funcțiile deținute anterior, se vor supune rânduielilor mănăstirești, comune pentru întreaga obște.

Conducerea mănăstirii

Art. 79 - (1) Chiriarhul este conducătorul canonic al mănăstirilor, schiturilor și metocurilor din eparhia sa. Prin delegație din partea chiriarhului, conducerea mănăstirii este asigurată de stareț(ă), a schitului de egumen(ă), iar a metocului de călugărul(călugărița) anume desemnat(ă) ca administrator.

(2) Starețul(a) și egumenul(a) se numesc direct de chiriarh dintre călugării cei mai vrednici, cu o frumoasă viețuire în mănăstire, cu intensă activitate duhovnicească, cu studii teologice sau, în mănăstirile cu obște mai mare, dintre primii 3 candidați desemnați de sobor, în baza calităților enumerate mai înainte, în cazul când chiriarhul a dispus să se facă alegere;

(3) Starețul(a) este ajutat(ă) în îndeplinirea atribuțiilor sale de conducere de: Soborul mănăstiresc, Consiliul duhovnicesc și de învățătură, Consiliul economic și Consiliul de disciplină (judecată).

(4) Cu aprobarea scrisă a chiriarhului, starețul(a) reprezintă mănăstirea în justiție, în fața autorităților locale și față de terți, personal sau prin delegați împuterniciți, în condițiile art. 50, lit. e) din prezentul statut.

Art. 80 - Dacă în vreo mănăstire s-ar afla vreun arhieru retras, el poate fi desemnat stareț, cu aprobarea chiriarhului. În cazul când nu este desemnat stareț, obștea mănăstirii este datoră să îi creeze înlesnirile necesare traiului și să-i dea cinstea cuvenită demnității arhieresti.

Art. 81 - (1) Treptele monahale sunt: fratele (novicele), rasoforul și monahul, în cazul bărbaților, și respectiv, sora, rasofora și monahia, în cazul femeilor.

(2) Rangurile monahale sunt: arhidiacon, singhel, protosinghel și arhimandrit, în cazul călugărilor și stareță cu cruce (stavroforă), în cazul călugărițelor.

(3) Rangul de arhimandrit se conferă de chiriarh, cu aprobarea Sfântului Sinod.

Art. 82 - (1) Chiriarii vor lua măsurile necesare pentru organizarea, cel puțin o dată pe an, a sinaxelor (consfăturilor) stareților(elor) și egumenilor(elor) din eparhiile pe care le păstoresc, pentru analizarea problemelor specifice, promovarea schimbului de experiență duhovnicească și administrativă și adoptarea de măsuri adecvate în scopul îmbunătățirii vieții și disciplinei monahale. La aceste sinaxe monahale eparhiale pot fi chemați și duhovnicii de mănăstiri, când se consideră necesar.

(2) Cel puțin o dată la 3 ani, se vor organiza sinaxe monahale mitropolitane cu stareții(ele) și egumenii(ele) din eparhiile mitropoliei respective, la care vor participa și ierarhii Sinodului mitropolitan, pentru examinarea unor aspecte specifice vieții monahale din zonele respective, la care pot fi chemați și duhovnicii de mănăstiri, când problematica impune acest lucru.

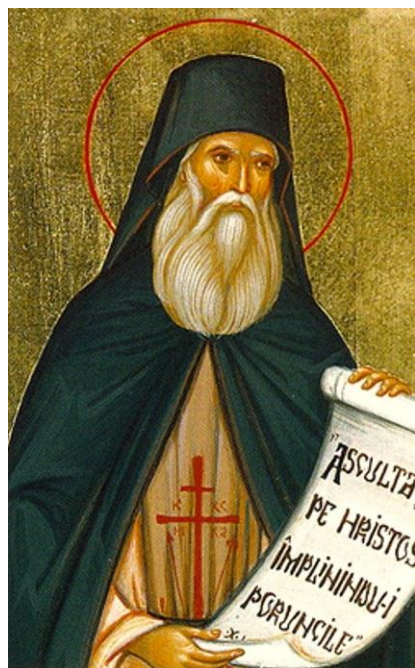
Art. 83 - Dispozițiile cuprinse în prezentul statut sunt comune și obligatorii pentru mănăstirile, schiturile și metocurile de călugări și călugărițe din cuprinsul eparhiilor aparținătoare Patriarhiei Române.

SFINȚI ÎN DECEMBRIE

3 Decembrie 2015: Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica și Căldărușani

Printre Sfinții Mănăstirii Vatoped se pomeneste și Cuviosul Gheorghe de la Cernica. Acest Sfânt Cuvios se numără printre Sfinții care au trăit aici, dar cărora pronia dumnezeiască le-a condus pașii înapoi în patriile lor, pentru a lumina cu lumină sfântă poporul ce i-a ales drept îndrumători duhovnicești. Vom vorbi acum, așadar, despre unul dintre acești sfinți, care a fost canonizat de Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a rânduit în ceata sfinților pe Cuviosul Gheorghe de la Cernica în octombrie 2005, stabilind ca dată de prăznuire ziua de 3 decembrie, dată la care s-a făcut și canonizarea oficială a Sfântului.

Sfântul Gheorghe s-a născut în anul 1730 în târgul Săliștea Sibiului din Transilvania. De când era copil a dorit să devină monah în Sfântul Munte. Tânăr și sărac fiind, nu ar fi putut ajunge în Sfântul Munte dacă Maica Domnului, căutând la curățenia inimii sale și la râvna sa sfântă, nu s-ar fi grăbit să-l ajute. A plecat din locul său de baștină din pricina prigoanei din partea uniților, ajungând la București. Acolo a întâlnit un mitropolit grec, pe numele său Roșca, venit cu treburi în Țara Românească, și l-a urmat până la Constantinopol. A rămas alături de el, petrecând trei ani în ascultarea față de acest ierarh. Înaintat în vârstă, mitropolitul a dorit să se retragă să se liniștească, luându-l cu sine și pe ucenicul său. Au mers, deci în Sfântul Munte, stabilindu-se la Sfânta Mănăstire Vatoped.

Acolo, mitropolitul l-a tuns rasofo, mai târziu l-a hirotont diacon, iar după puțină vreme acela a adormit într-o Domnol.

Căutând un alt părinte duhovnicesc, Sfântul a mers la egumenul Paisie (Velickovski), care în acea vreme se nevoia în Schitul Proorocului Ilie din Sfântul Munte. Din pricina creșterii numărului de monahi, pe care Schitul Proorocului Ilie nu-i mai încăpea, egumenul împreună cu întreaga obște au hotărât să meargă către Țările Române, în părțile Neamțului. Sfântul Gheorghe l-a urmat, însă, după puțină vreme, l-a cuprins dorința de a se întoarce în Sfântul Munte. În drum spre Athos, s-a oprit la București la un vechi prieten al său, ieromonahul Macarie, ucenic și acesta al Sfântului Paisie. Acesta l-a prezentat Mitropolitului Grigorie II al Ungrovlahiei, care l-a rugat să rămână în orice mănăstire ar dori. Sfântul s-a împotrivit, căci nu se simțea vrednic de o asemenea lucrare, însă mitropolitul, dorind să-l silească să rămână, i-a interzis să se întoarcă în Sfântul Munte. Întristat, cuviosul i-a cerut o amânare de câteva zile, înainte de a-i da un răspuns.

A început să postească și să se roage cu lacrimi la Maica Domnului și la Sfântul Ierarh Nicolae. Apoi, din pricina postului aspru și a efortului, a căzut în somn. I s-a arătat, atunci, Sfântul Nicolae și i-a umplut inima de bucurie duhovnicească, spunându-i să rămână pentru a curăța locul de fiare sălbatice. A doua zi, Cuviosul l-a întrebat pe părintele Macarie dacă există undeva vreun schit închinat Sfântului Nicolae. Acesta și-a amintit, în cele din urmă, de schitul de la Cernica.

Schitul era ridicat pe o insuliță aflată pe un lac din apropierea Bucureștiului. Acest loc era complet pustiu și plin de fiare sălbatice. Au mers împreună să vadă acea așezare. Au găsit, în cele din urmă, un bătrân care cunoștea cărarea. Au trecut un râu și au ajuns la o biserică în ruină. Intrând în Sfântul Altar, au văzut în fața lor un șarpe înspăimântător, căruia Sfântul i-a spus liniștit: „Dragul meu, până acum ai locuit tu aici. Acum pleacă din acest loc, ca să locuim noi”. Șarpele a plecat îndată, iar oamenii povesteau că nu l-au mai văzut prin acele locuri.

Cuviosul Gheorghe s-a stabilit la Cernica în anul 1781, împreună cu doi ucenici ai săi. Au trecut prin multe greutăți, căci la început a trebuit să curețe locul. După aproape doi ani, se strânsese o obște ce număra șaisprezece frați. După alți trei ani, obștea număra 33 de frați, care ridicaseră, deja, chilii și un arhondaric. Când numărul fraților a ajuns la 130, li s-a dat și Mănăstirea Căldărușani, iar Sfântul a trimis o parte dintre părinți acolo.

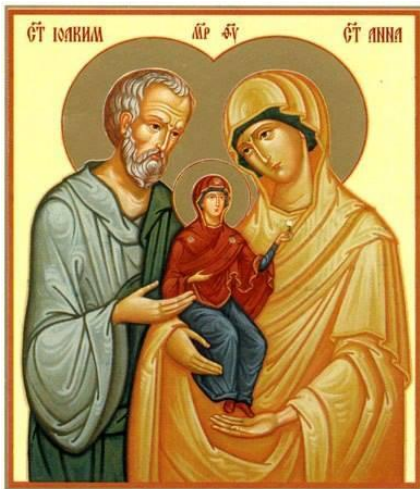
În anul 1806, găsindu-se la Căldărușani și cunoscând dinainte că i se apropie sfârșitul, a adunat obștea, cerând iertare de la toți și iertându-i pe toți, rostind și cuvinte de folos. A plecat, apoi, la Cernica, unde s-a îmbolnăvit mai grav, adormind în Domnul în ziua de 3 decembrie a anului 1806, într-o duminică.

Prin rugăciunea și puterea exemplului său personal, Sfântul Gheorghe a reînsuflețit viața mănăstirească din Muntenia, după tradiția paisiană athonită. Înainte de venirea cuviosului, dispăruseră aproape cu totul din acel loc obștile mănăstirești. S-a făcut iubit de toți pentru simplitatea și dragostea ce-o arăta tuturor, pentru dulceața cuvântului, care putea scoate lacrimi chiar și din cea mai împietrită inimă.

9 Decembrie 2015: Zămislirea Sfintei Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Domnul și Dumnezeuul nostru, vrând să-și gătească pentru Sine locaș însuflețit pe pământ, casă sfântă spre sălășluirea Lui, a trimis pe îngerul Său către dreptii Ioachim și Ana, dintru care a voit să se nască Maica Sa și le-a vestit lor, care erau neroditori și sterpi, că le-a dat Dumnezeu dar de zămislire, spre nașterea Fecioarei. Drept aceea, s-a zămislit Sfânta Fecioară Maria și s-a născut din sămânță bărbătească, însă din făgăduință, fiind părinții ei bătrâni și sterpi. Că numai Hristos singur S-a născut din Sfânta Fecioară Maria mai presus de fire, negrăit și netâlcuit, precum El singur știe, fără de voie trupească. Și, Dumnezeu desăvârșit fiind, toate ale economiei Lui celei după trup desăvârșit le-a luat asupra Sa, adică firea oamenilor, așa precum a zidit-o și a plăsmuit-o dintru început.

Deci, ziua aceasta, o prăznuim ca aducere aminte a zămislirii Maicii lui Dumnezeu în pântecele maicii sale, Sfânta și dreapta Ana, zămislire binevestită, pe pământ părinților ei și oamenilor, printr-un înger. Acest lucru l-a făcut Dumnezeu, Care din nimic le-a înființat pe toate, deșteptând pântecele cel sterp, spre aducere de rod și pe cea care îmbătrânise fără de copii, maică născătoare de copii, cu preaslăvire a lucrat-o, sfârșit vrednic al cererii celei drepte a dreptilor ei părinți, pe Fecioara dăruind-o, dintru care Însuși Dumnezeu avea să vină în trup, spre cea de-a doua naștere a toate câte sunt.

Că așa a binevoit Dumnezeu ca niște părinți, înțelepți și mijlocitori ai oamenilor, să nască fiică pe cea aleasă din toate neamurile, și hotărâtă mai înainte de veci. Și se face acest sobor întru cinstita casă a Născătoarei de Dumnezeu care este în Svorani, aproape de preasfânta ei biserică.

13 Decembrie 2015: Pomenirea Sfinților și slăviților lui Hristos Mucenici: Eustatie, Avsentie, Evghenie, Mardarie și Orest (+304).

Aceștia au trăit pe vremea păgânilor împărați Dioclețian și Maximian (284-305), a lui Lisis dregătorul, care era căpetenie peste ceata de oșteni a grănicerilor din Armenia, și a lui Agricola, stăpânitorul Capadocciei. Acești Sfinți credeau în Hristos, moștenind credința de la strămoșii lor, dar se ascundeau de frica tiranilor și a prigonitorilor. Iar dintre ei, Sfântul Eustratie era din orașul Aravraca, căpetenie în ceata lui Lisis. Deci, dorind el, a mărturisit pe față dreapta credință și temându-se să nu-și piardă această dorință, din pricina îngrozitoarelor munci, a poruncit uneia din slugile sale să-i pună brâul în Biserica ce era în Aravracia. Pentru că, își zicea întru sine, supunându-se unui legământ, că, dacă preotul Avsentie și nu altul, când va intra în Biserică, va lua brâul, va fi semn că e

ceasul să mărturisească pe Hristos, după voia lui Dumnezeu, și să îndrăznească, fără nici o frică, de cele ce aveau să urmeze; iar de-l va lua alt om al bisericii, va fi semn ca să mai țină încă ascunsă credința în Hristos și să nu se vădească nicidecum. Deci, văzând că încercarea a ieșit după gândul său, că a luat brâul preotul Avsentie, încredințat că-i va izbândi cu bine mărturisirea lui Hristos, a ieșit înaintea lui Lisis, mărturisind cu îndrăzneală dreapta credință. Că stând el alături de Lisis, ca un întâistător în oștirea lui, pe când erau judecați și chinuiți niște creștini, care mărturisiseră mai înainte, atunci, el cel dintâi, a mărturisit că este creștin.

Deci, luându-i tiranul brâul, a poruncit de l-au dezbrăcat, lăsându-l gol, și l-au pus jos de l-au bătut. Apoi, l-au legat cu ștreanguri și l-au ridicat și l-au ars cu foc pe dedesubt. I-au turnat apoi peste arsurile trupului apă amestecată cu sare și oțet, și l-au frecat pe coaste cu cioburi. Și, preaslăvita minune s-a făcut: că ieșind cu totul sănătos, a venit la credință și Sfântul Evghenie, care a mărturisit cu îndrăzneală și de bună voie, zicând că și el are același gând cu Sfântul Eustratie și aceeași cinste o dă lui Dumnezeu, ca și el. Atunci, pe Sfântul Eustratie l-au încălțat cu încălțăminte de fier și l-au purtat, gonindu-l împreună cu Evghenie, din orașul Sevasta până la Nicopole. Deci, Mardarie, privind la aceasta alergare și văzând pe Eustratie, un om atât de vestit, supus la chinurile acestea, îl ferecea pentru răbdarea lui. Că, pentru credința în Hristos, măcar că era din neam cinstit și luminat, a ales a pătimi cele ce pătimesc făcătorii de rele. Și luând sfat de la femeia sa, care îl îndemna spre chinuirea aceea, și-a lăsat copilașii pe seama lui Dumnezeu și s-a dus de l-a ajuns pe Sfântul Eustratie, pe când îl goneau pe cale și i s-a alăturat lui și l-au legat și pe el lângă dânsul.

Deci, șezând Lisis la judecată, întâi Sfântului Avsentie preotul i-au tăiat capul, că a zis că este creștin. Iar pe Sfântul Mardarie, pătrunzându-i gleznele, l-au spânzurat cu capul în jos și l-au ars pe spate cu țepușe înroșite în foc, și așa și-a dat sufletul la Dumnezeu. Sfântului Evghenie i s-a tăiat limba și i-au frânt fluierile picioarelor cu toiege și a murit întru acele chinuri. Iar Sfântul Orest, vrând să lovească pe străjer, s-a vădit că și el este creștin, că vrând să se întoarcă să arunce sulița, crucea pe care o purta la piept, s-a ivit în afară și el, întrebat fiind, a mărturisit, numindu-se pe sine rob al lui Hristos. Și a fost legat împreună cu Eustratie și au fost trimiși, amândoi la Agricola, socotind Lisis că aceasta este spre folos, ca Eustratie să nu mai aducă și pe alții la credința în Hristos. Deci, stând Sfântul Eustratie de față, înaintea lui Agricola, și arătând toată deșertăciunea rătăcirii păgânești, că era iscusit întru înțelepciune, și preamărind rânduiala cea întru Hristos, s-a înfricoșat tiranul. Apoi a dat în mâna Sfântului Vlasie, episcopul, viața ce făcuse în temniță și s-a împărtășit de către acesta, cu Sfintele Taine. Și, de vreme ce Sfântul Orest a fost mai înainte întins pe un pat de fier ars și întru aceasta și-a luat și sfârșitul, pe Sfântul Eustratie l-au aruncat într-un cuptor aprins și așa a luat cununa muceniei. Iar pomenirea lor se face în biserica Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan, care se află aproape de sfânta Biserică cea mare.

20 Decembrie 2015: Pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (+107).

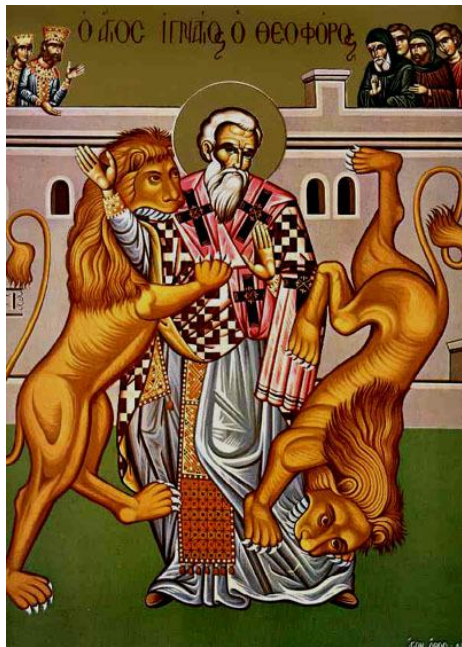
Acesta a trăit pe vremea lui Traian, împăratul romanilor (98-117) și fiind ucenic al Sfântului Ioan Evanghelistul, ca și Sfântul Policarp al Smirnelor, a fost așezat episcop în Antiohia Siriei, ca urmaș ce era al Apostolilor.

Spun unii că el este copilul acela, pe care, luându-l în brațe Domnul, a zis Apostolilor: "De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum copiii, nu veți intra în Împărăția Cerurilor. Și cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește." (Matei 18. 3, 5). Și Antiohia era marea cetate în care ucenicii Domnului au început mai întâi a se numi creștini.

Deci, când mergea Traian împotriva perșilor, Sfântul Ignatie a fost prins și făcând cunoscută credința sa în Hristos și gândul său nestrămutat, a fost osândit să fie dus la Roma, ca să-l dea să fie mâncat de fiare în circ, ca un osândit de seamă ce era. Și a făcut el drumul din Siria la Roma, păzit de o gardă de zece soldați, pe care, pentru asprimea lor, el îi numește "cei zece leoparzi ai mei." Și el întârea în credință Bisericele din toate orașele, pe unde trecea. Și îi ieșeau înainte pe drum creștinii de pretutindeni, cete, cete, ca să-i arate dragostea și prețuirea lor, precum se vede din cele șapte epistole, ce ne-au rămas de la el, ca un testament al Sfântului episcop-mucenic.

"Nu vă poruncesc, ci vă sfătuiesc, zice el, feriți-vă de rătăcire. Unde-i episcopul, acolo-i Biserica și unde-i Biserica și episcopul, acolo-i Liturghia cea adevărată. Totul este credința în Hristos și dragostea. Vreau să mă asemăn lui Hristos, primind moartea de mucenic ca și El." Iar în Epistola către Romani zice: "Să nu cumva să mijlociți și să fiu lipsit de bucuria de a fi mucenic. Sunt grâul lui Dumnezeu. Lăsați-mă să fiu măcinat de dinții fiarelor, ca să mă fac pâine neprihănită lui Hristos."

Deci sosind la Roma, a fost dus la locul cel de priveriște de toate părțile. Și, slobozind leii asupra lui, aceștia l-au sfâșiat și l-au mâncat, lăsând numai oasele cele mari, pe care, creștinii

strângându-le, le-au dus în Antiohia. Pentru marea lui dragoste din inimă pentru Hristos i s-a spus "Teoforul", adică purtătorul de Dumnezeu. Pe vremea lui Iraclie împăratul, Antiohia, căzând în mâinile turcilor, moaștele Sfântului au fost duse la Roma și se află acolo în biserica Sfântului Clement.

26 Decembrie 2015: Prăznuim sărbătoarea "Soborului Maicii Domnului."

Cuvântul bisericesc "sobor" înseamnă "adunare de oameni" și în împrejurarea de acum el vrea să spună două lucruri: întâi, cuvântul acesta este o chemare către cei credincioși, să ne adunăm astăzi, în cinstea Maicii Domnului, aici pe pământ; dar, pe de altă parte, cuvântul

"sobor" ne aduce aminte că Maica Domnului se află preaslăvită, fără de asemănare, în mijlocul tuturor Sfinților fericiți din ceruri și că, așa fiind, adunarea noastră de astăzi, de pe pământ este, de fapt, o împreună-prăznuire a noastră cu cetele tuturor Sfinților și Îngerilor din ceruri. Adunarea cea cerească adică, se unește, astăzi, cu adunarea noastră pământească, la cinstirea Maicii Domnului.

Și este drept să fie așa, după ce am prăznuit ieri Taina în care Maica Domnului este aceea care unește pe veci toată omenirea cu Dumnezeu, născând ca mamă pe Domnul Hristos, adică pe Dumnezeu cel întrupat și ascuns într-un prunc de om.

E ca și când Maica Domnului, privind la Domnul Iisus, în primul rând și apoi la noi toți, cei credincioși, "frați mai mici" ai Domnului, care-i aducem această cinstire, ar spune astăzi, către Tatăl Ceresc, cuvântul acesta de fericită și adâncă mulțumire, de la Apostolul din ajunul Crăciunului; "Iată, Doamne, eu și toți pruncii pe care mi i-ai dat, fii binecuvântat în veci! Amin."

"Apărătoare Doamnă, pentru biruință, mulțumiri, izbăvind-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu, noi, robii tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, izbăvește-ne pe noi din toate nevoile, ca să strigăm ție: Bucură-Te, Mireasă, pururea Fecioară."

EVENIMENTE PAROHIALE

Vineri, 6 Noiembrie 2015, s-a organizat prima seară duhovnicească a lunii trecute la Biserica noastră. Începutul serii duhovnicești s-a făcut cu Acatistul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil. În continuarea Acatistului s-au făcut rugăciuni pentru toți enoriașii Parohiei. După aceea, s-au purtat discuții despre binecuvântare și pedeapsă în viața noastră. Atât binecuvântarea, cât și pedeapsa, vin din rânduiala lui Dumnezeu. Dar trebuie să reținem că binecuvântarea nu se revarsă asupra noastră ca o răsplată, ci ca o urmare a milei și iubirii de oameni a lui Dumnezeu, iar pedeapsa este rânduită spre îndreptarea noastră. De asemenea, pedeapsa are scop pedagogic și nu este pe măsura greșelilor noastre, pentru a nu cădea în deznădejde.

Miercuri, 11 Noiembrie 2015, la invitația Comunității Ortodoxe Indiene din Wellington, părintele Nicolae, împreună cu câțiva consilieri, a asistat la slujba Sfintei Liturghii oficiate la Biserica Ortodoxă Asiriană „Sfântul Gheorghe” din Miramar, cu ocazia vizitei în Noua Zeelandă, a Prea Sfințitului Baselines Marthoma Paulose II, mitropolitul primat al Bisericii Ortodoxe din India. La slujbă au mai asistat de asemenea și Prea Sfințitul Episcop Amphiloхий, Mitropolitul

Ortodox Grec al Noii Zeelande și Oceaniei, împreună cu câțiva preoți și călugări greci, precum și fostul Episcop anglican al Wellingtonului și preotul ortodox asirian, parohul Parohiei sus-numite. Au participat, pe lângă credincioșii ortodocși indieni, și credincioși greci, ruși, egipteni și asirieni. Au asistat de asemenea și reprezentanți ai autorităților locale. După slujbă, distinșii oaspeți au adresat mulțumiri tuturor comunităților ortodoxe din Wellington, care au acordat sprijin comunității ortodoxe indiene pentru săvârșirea sfintelor slujbe, oferind ca mulțumire daruri simbolice reprezentanților comunităților amintite.

Vineri, 13 Noiembrie 2015, în cadrul celei de-a doua seri duhovnicești de la Biserica noastră, s-a slujit Acatistul Mântuitorului. După slujba Acatistului, s-au făcut rugăciuni pentru iertarea păcatelor, sănătate și spor duhovnicesc a enoriașilor Parohiei, dar și a celor ce sunt în nevoi. După rugăciune, s-a prezentat învățătura de credință ortodoxă, apoi s-au purtat discuții despre pronia divină. Pronia divină este purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de creația Sa. Spre deosebire de creație, care s-a încheiat în ziua a șasea, pronia divină nu are finalitate, Dumnezeu purtând grijă și rânduind cele de folos pentru faptele Sale.

Vineri, 27 Noiembrie 2015, s-a ținut cea de-a treia seară duhovnicească la Parohia noastră. După Acatistul Sfântului Stelian, s-au purtat discuții despre importanța educației în formarea tinerilor, precum și în formarea lor ulterioară ca mădulare active ale trupului Bisericii. S-a subliniat importanța educației timpurii a copiilor. Cu cât copiii vor fi educați mai din timp în trăirea în comunitatea Bisericii, participând la Sfintele Taine și la sfintele slujbe, cu atât ei se vor forma ca tineri, apoi oameni în toată firea, ce vor deveni pietre de temelie ale Ortodoxiei.

Duminică, 29 Noiembrie 2015, după Sfânta Liturghie, s-a organizat la Biserica noastră o primă sesiune de școală duminicală, dedicată copiilor români din Parohie. Cu această ocazie, cei șase copii prezenți au fost provocați să susțină dialoguri în limba română. Pentru început, în cadrul școlii duminicale, se va pune accentul pe vorbirea în limba română, urmând ca pe viitor, în funcție de asimilarea copiilor, să se avanseze la scris și citit. Când scrisul și cititul vor fi bine stăpânite de către copii, se va trece la studiul Învățăturii de credință, precum și la studiul geografiei și istoriei României.

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

„Un ocărător este vinul, un zurbagiu băutura îmbătătoare și oricine se lasă ademenit nu este înțelept. Groaza pe care o insuflă regele este ca răcnetul leului; cel ce îl întărită păcătuiește împotriva sa însuși. Este o mare însușire pentru om să se stăpânească de la ceartă și tot nebunul se întărită. Toamna leneșul nu lucrează, iar când vine să culegă rodul la seceriș, nimic nu află. O apă adâncă este sfatul în inima omului, iar omul deștept știe s-o scoată. Mulți oameni se laudă cu mărinimia, dar un prieten adevărat cine-l află? Omul drept umblă pe calea lui fără prihană; fericiti

sunt copiii care vin după el! Un rege care stă pe scaunul de judecată deosebește cu ochii lui orice faptă rea. Cine poate spune: Curățit-am inima mea; sunt curat de păcat? Două feluri de greutate și de cântărit și de măsurat sunt urâciune înaintea Domnului. Copilul se dă pe față din lucrările lui, dacă purtarea lui este fără prihană și dreaptă. Urechea care aude și ochiul care vede, pe amândouă le-a zidit Domnul. Nu iubi somnul, ca să nu ajungi sărac; ține ochii deschiși, numai așa vei fi îndestulat de pâine. "Rău, rău!", zice cumpărătorul, iar după ce pleacă se laudă. Chiar dacă ai aur și pietre prețioase, dar o podoabă fără seamăn sunt buzele chibzuite. Ia-i haina și fiindcă s-a pus chezaș pentru altul în locul celor străini, ia-l zălog. Bună e la gust pâinea agonisită cu înșelăciune, dar după aceea gura se umple de pietricele. Planurile se întăresc prin sfaturi; luptă-te cu luare aminte. Cine trădează taina umblă ca un defăimător și nu te întovărăși cu cel ce are mereu buze deschise. Cel ce blestemă pe tatăl său și pe mama sa stinge sfeșnicul în mijlocul întinericului. O moștenire repede câștigată de la început, la urmă va fi fără binecuvântare. Nu spune: "Vreau să răsplătesc cu rău!" Nădăjduiește în Domnul și El îți va veni în ajutor. Greutățile nedrepte pentru cântărire sunt urâciune înaintea Domnului și cântărele înșelătoare nu sunt decât un lucru rău. De Domnul sunt hotărâți pașii omului, căci cum ar putea omul să priceapă calea lui? O cursă este pentru om să afierosească Domnului ceva în grabă și după ce a făgăduit să-i pară rău. Un rege înțelept simte pe cei fără de lege și lasă să treacă roata peste ei. Sufletul omului este un sfeșnic de la Domnul; el cercetează toate cămarile trupului. Iubirea și credința păzesc pe rege și prin iubire își sprijină tronul său. Faima celor tineri este puterea lor și podoaba celor bătrâni părul lor cărunt. Rănile sângeroase sunt un leac pentru cel răufăcător și lovituri care pătrund până în lăuntrul trupului." (Pilde 20. 1 – 30)

JURNAL DE GOSPODINĂ

Halva de post

Ingrediente:

250g. Griș;
200g zahăr;
200g ulei;
o cană cu apă fiartă;

o jumătate de cană cu apă de trandafiri;
1/2 linguriță cu șofran;
migdale măcinate.

Mod de preparare:

Într-o cratiță se încinge uleiul, la foc moderat și se adaugă grișul, amestecând timp de 10'. Zahărul se dizolvă în apă fiartă, se adaugă apa de trandafiri și șofranul. Toate aceste ingrediente se pun peste griș, amestecând continuu, să nu se formeze cocloașe. Se ornează la sfârșit cu migdale. Se pune la rece pentru câteva ore.

Chiftele de soia cu sos de roșii

Ingrediente pentru chiftele:

350gr. soia granule;
2 morcovi;
2 cepe;
50ml ulei;

2 – 3 căței usturoi;
50ml apă minerală;
150gr făină;
sare și piper.

Ingrediente sos:

3 cepe;
2 ardei;
o sticlă cu suc de roșii;

ulei, sare si piper;
verdeață.

Mod de preparare chiftele:

Ceapa și morcovul se răzuiesc și se călesc în ulei cca 5'. Granulele de soia se pun la fiert în apă cu sare pentru 25'-30'. Se strecoară și se lasă la scurs, apoi stoarcem soia pentru a elimina surplusul de apă. Într-un bol se adaugă soia stoarsă, ceapa și morcovul călite, făina, usturoiul pisat, apa minerală, sare și piper după gust. Se amestecă bine până obținem o compoziție omogenă.

Încingem uleiul, iar cu mâinile umezite în apă rece formăm chifteluțele. Se prăjesc bine pe ambele părți până devin aurii, apoi se scot pe farfurie.

Mod de preparare sos:

Se toacă ceapa și ardeiul mărunț. Se pun la călit, se lasă pe foc cca 15', se adaugă sucul de roșii, sare și piper și se mai lasă 5'. Se ia de pe foc și se adaugă chiftelele și verdeața.

Pofta Buna!

Jurnal realizat de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVEȘTEA VORBEI

„Gura păcătosului adevăr grăiește”. De multe ori folosim această expresie atunci când spunem despre cineva că își recunoaște greșeala și mărturisește adevărul. Dar la fel de bine folosim această expresie și când cineva se dă de gol fără să vrea, atunci când săvârșește fapte reprobabile pe care ar fi vrut să le ascundă. Dar cum se întâmplă ca în majoritatea cazurilor să se descopere adevăratele intenții ale celor care umblă cu minciuni, vă prezentăm următorul discurs:

Discursul înainte de alegeri, citit normal:

în partidul nostru politic, ne respectăm promisiunile
doar imbecilii pot crede că
noi nu vom lupta împotriva corupției
pentru că, un lucru e sigur pentru noi:
cinstea și transparența sunt fundamentale pentru atingerea idealurilor noastre
vom demonstra că e o mare prostie să crezi că
mafia va continua să facă parte din guvern ca în trecut
vă asigurăm, fără umbră de îndoială, că
dreptatea socială va fi scopul principal al mandatului nostru
cu toate acestea, există încă oameni săraci cu duhul care își imaginează că
guvernarea să fie posibilă în continuare
cu aceleași vechi șmecherii politice ale membrilor de partid
când ne asumăm puterea, facem totul pentru ca
să se termine cu situațiile privilegiate și cu traficul de influență
nu suportăm în nici un fel ideea că
poporul va flămânzi, tăind pensiile și salariile
ne vom îndeplini misiunea chiar dacă
rezervele economice vor fi complet epuizate
vom exersa puterea până ce
veți înțelege că începând de acum
Noi suntem partidul X, victorios în alegeri

SURPRIZA, o aveți dacă citiți *fiecare rând de jos în sus!*

Încheind într-o notă optimistă, să căutăm adevărul tot timpul și vom găsi circumstanțe atenuante, oricât de păcătoși am fi!

SĂ CUNOĂSTEM ROMÂNIA

VEGETAȚIA ȘI FAUNA ROMÂNIEI

Vegetația și fauna României este variată și bogată în specii. Factorii care determină varietatea vegetației și faunei sunt:

- așezarea geografică;
- relieful prin altitudine;
- condițiile climatice;
- acțiunea omului;

În țara noastră se deosebesc 3 zone de vegetație:

1. Zona stepei;
2. Zona pădurilor;
3. Zona alpină.

1. Zona stepei: Se răspândește în Câmpia Bărăganului, Podișul Dobrogei, Câmpia Siretului Inferior.

Condițiile climatice: clima continentală excesivă; temperatura medie anuală (t.m.a.)=10°C -11°C; p=400-450mm; veri secetoase și ierni geroase.

Vegetație: colilia, spinul vântului, negara, păiușul, pirul, arbuști: măceșul, porumbarul.

Fauna. Mamifere: popândăul, hârciogul, șoarecele de câmp, orbetele, iepurele de câmp, bizamul, dihorul. Păsări: dropia, prepelița, pitpalacul, graurul, ciocârlia, fâsa de câmp, eretele alb, privighetoarea, mirela, sticletele.

Animale submarine: mreana, crapul, cleanul, carasul, șalăul. Reptile: gușterul, șopârla, broasca țestoasă.

Zona silvostepei. Se răspândește în: Câmpia Moldovei, Sudul Podișului Moldovei, Câmpia Tecuciului, vestul Bărăganului. Câmpia de Vest face trecerea spre zona pădurilor.

Clima are precipitații mai bogate de 450-550mm.

Fauna: pajiștile se îmbină cu pâlcurile de pădure; pe lângă vegetația de stepă apar și arbori cum sunt: stejarul pufos, stejarul brumăriu, cer, garnița.

2. Zona pădurilor: Începe de la altitudini de 150 m – 200 m și urcă până la 1600 m – 1800 m. Această zonă cuprinde 3 etaje:

- a) Etajul stejarului 150 m – 500 m;
- b) Etajul fagului 500 m – 1200 m;
- c) Etajul coniferelor 1200 m – 1850 m.

Etajul stejarului. Se răspândește în nordul Câmpiei Olteniei, Câmpia Boianu, Câmpia Vlăsiei, Câmpia Găvanu-Burdea, Câmpia de Vest, Dealurile de Vest, Podișul Getic, vestul Podișului Transilvaniei.

Condiții climatice: climă umedă cu precipitații 500 mm – 600 mm.

Vegetație: stejarul brumăriu, stejarul pufos, stejarul pedunculat, carpenul, teiul, frasinul, arțarul, cerul, garnița, jugastrul. Arbuști: păducelul, porumbarul, cornul, sânțgerul, socul negru.

Etajul fagului. În unele cazuri fagul coboară chiar sub 100 m, ca de exemplu în defileul Dunării, Câmpia Română (Snagov, Băneasa). Este etajul cel mai întins ocupând 1/3 din suprafața pădurilor din țara noastră.

Vegetația: fagul. În părțile joase se amestecă cu stejarul iar în cele superioare cu coniferele.

Arbuști: alun, soc roșu, lemn câinesc, soc negru.

Etajul coniferelor. Vegetația: molid, brad, larice, zadă, pin. Arbuști: caprifoi, coacăzul, socul roșu.

Fauna pădurilor. Mamifere: ursul, râsul, jderul, lupul, iepurele, veverița, vulpea, dihorul, cerbul, viezurele, mistrețul. Păsări: cocoșul de munte, cucuveaua, pițigoiul, pitulicea, iernuca, ciocănitoarea, porumbelul gulerat, forfecuța, gaița, acvila de munte, vulturul negru, șorecarul, corbul. Animale submarine: lipanul, moiaga, lostrița, cleanul, scobarul, mreana, obletul, babușca, bibanul, crapul, păstrăvul. Reptile: vipera comuna, șopârla de munte, tritonul.

3. Zona alpină. Condiții climatice: clima este rece, t.m.a.= -20°C....0°C, p=peste 1000 mm/an. Această zonă cuprinde 2 etaje:

a) Etajul subalpin (1800 – 2000 m)

Face trecerea între zona pădurilor și etajul alpin.

Vegetația: jneapăn, ienupăr, smârdarul.

b) Etajul alpin (peste 2000 m)

Vegetația: smârdar, bujorul de munte, afîn, merișor, coarna, pajiști alpine.

Fauna din zona alpină. Mamifere: capra neagră, șoarecele alb. Păsări: cinteza alpină, fâsa alpină, vulturul bărbos, acvila de munte. Reptile: vipera comună, șopârla de munte.

Fauna din Delta Dunării. Mamifere: câinele enot, bizamul, mistrețul, vulpea, lupul, pisica sălbatică, vidra. Păsări: pelicanul comun, pelicanul creț, lopătarul, egreta, califarul, vulturul codalb, rața sălbatică, gâsca sălbatică, lebăda, stârcul, țigănușul. Animale submarine: morunul, nisetrul, păstruga, crapul, carasul, știuca, plătica, șalăul, somnul. Reptile: șopârla, vipera.

În luncile râurilor se formează păduri de luncă numite zăvoaie compuse din arbori iubitori de umezeală: salcie, plop.

Vegetația submediteraneană – defileul Dunării, valea Cernei, sudul Dobrogei: liliacul sălbatic, carpinița, mojdreanul, castanul dulce.

COLTUL COPILĂRIEI

La mulți ani, români... România!

Țară dulce și frumoasă
Mie-mi pari cea mai aleasă.
Cer albastru ca al tău
Nu găsesc pe lume eu.
Nici câmpii mai aurii
Și ape mai albastrii.
Am o țară minunată!
Toți românii laolaltă,
Astăzi, o sărbătorim -
Și „La mulți ani!” îi dorim.
Sunt mândră de țara mea

Niciuna nu-i frumoasă ca ea.
Tradițiile noastre deosebite
La alții nu sunt găsite.
La mulți ani, iubită țară,
Mândră ca o primăvara!
Să fii tânără, frumoasă,
Bogată și luminoasă!
Să ai pământ roditor,
Popor drept și muncitor!
Să ai pace, bucurie
Și soare pe-ntreaga glie!

Despre țară

Țara-ncepe chiar cu mine,
Parte sunt și eu din ea:
Sângele ce-mi curge-n vine
E un râu din țara mea.

Țara-ncepe lângă mine,
Casa mea e-un strop de țară,
Curtea, stupul de albine,
Lacu-n care-not în vară.

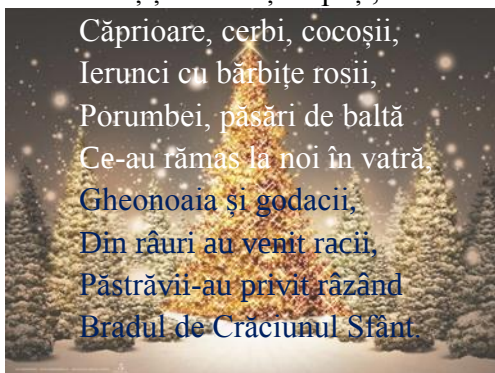
Poezii de Crăciun

Bradul de Crăciun

Un iepuraș și-o veveriță
În cojoace cu fundiță
S-au gândit s-aleagă-n zare
Un brăduț cu vârful-n soare,
Să-l orneze cât mai bine:
Saci și coșulețe pline
Cu ghindă și cu alune,
Cu nuci, afine și prune,
Morcovi, varză, pere dulci
Chiar și-o mână de lăptuci,
Becuri multe colorate
Să se vadă de departe.

Vin, se prind în hora mare
Urșii cu nea în spinare,
Lupii, râșii, corbii toți
Însoțiți de mulți nepoți,
Căprioare, cerbi, cocoșii,
Ierunci cu bărbite roșii,
Porumbei, păsări de baltă
Ce-au rămas la noi în vatră
Gheonoaia și godacii,
Din râuri au venit racii,
Păstrăvii-au privit răsând
Bradul de Crăciunul Sfânt.

Au venit din zări străine
Struți frumoși, dar și
cămile.
Cum măreț brăduțul este
Vine Moșul din Poveste
Îmbrăcat în blănuri calde
Puse și la reni pe spate,
Fulgi enormi sclipesc sub
lună.
Cete de copii s-adună,
Chiar și broaștele din baltă
Și vulpița cea șireată,
Cântă fain, spun poezii

Și fac multe ghidușii...

După daruri Moșul pleacă
Printre stele c-o telegă

Și se miră că-n pădure
N-a văzut cozi de secure.
Mic și mare s-au distrat,
Bradul nalt l-au protejat,

Așa va rămâne-n zare
Împletind raze de soare!

Scrisorică pentru Moș Crăciun

Pe fereastra cu steluțe
Stau cu mâna-n așteptare
Noaptea tainică se lasă,
Tot mă uit, dar nu apare.

- Hai, iubito, la culcare!
Spune mama-ngândurată,
Stai aici de-atâta vreme
Ai mânuța înghețată.

O ascult, mi-e dragă mama,
Dar nu vreau să plec defel,
Doar n-am scris de mântuială
O scrisoare pentru El.

- Pune-o grabnic sub pernuță
Că nu vine el acuș,
Poate dacă ai s-adormi,
Va veni un spiriduș.

Către Moșul o va duce,
Spiridușul negreșit
Și-ai să vezi că vei primi
Toate cele ce-ai dorit.

Închid ochii câte-un pic,
Și încerc să mai stau trează.
Scrisorica e sub perna,
Mama dulce mă veghează.

Și în somnul meu adânc,
Lângă bradu' împodobit,
Ce văd eu, mare minune!
Păpușa ce mi-am dorit.

Nu-i un vis, mă uit mai bine:
Noaptea rece a trecut,
De sub perna cu desene
Scrisorica-a dispărut.

Activități pentru copii Glob decorat

Aveți nevoie de:

- un glob; acuarele albe; pensulă;
- cariocă roșie și neagră, permanentă.

Mod de lucru:

Se pictează cu culoare albă mâna copilului, apoi se aplică mâna astfel pictată pe glob (cuprinzând practic globul în mână). Se lasă la uscat. Cu o cariocă roșie desenați nasul și gura pentru fiecare dintre cele 5 degete. Cu carioca neagră desenați ochii și nasturii. Se lasă la uscat. Astfel rezultă 5 omuleți de zăpadă.

Acesta reprezintă o amintire minunată pentru copiii dumneavoastră. Legați de firul de ață al globului un bilețel pe care copilul să își scrie numele și vârsta.

Ghirlandă din hârtie colorată

Aveți nevoie de:

- hârtie colorată de diferite culori; foarfecă; lipici.

Mod de folosire:

Tăiați hârtiile colorate în fâșii. Luați prima fâșie și uniți capetele formând un cerc. Se ia a doua fâșie și se introduce în cercul deja format, apoi uniți capetele formând din nou un cerc. Alternați culorile pentru ca ghirlanda să iasă multicoloră. Procedați la fel cu toate fâșiile. Decorați casa și brăduțul cu ghirlanda făcută, împreună cu copilul dumneavoastră.

Tipar - Crăciun

Dați-vă seama de tiparul care se repetă și completați spațiile lipsă. Mult succes!

Ajutați-l pe Moș Crăciun să ajungă la brad!

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

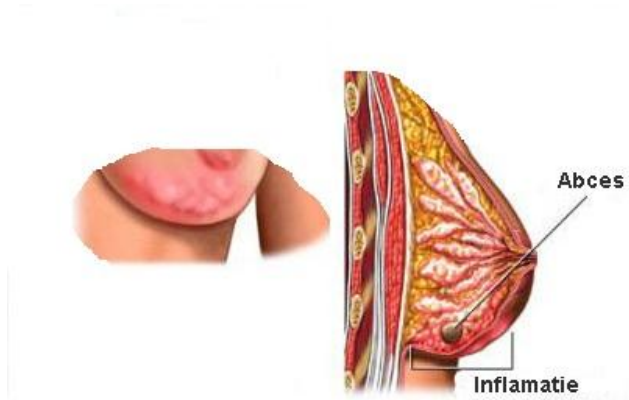

SFATUL MEDICULUI

Infecțiile sânelui - Mastita

Mastita este o afecțiune benignă ce apare mai frecvent la femeile care alăptează, dar apare și în afara lactației și care se poate manifesta prin apariția unei mase dureroase la nivelul sânelui. Mastita nu este o afecțiune care apare la femeile sănătoase în afara sarcinii. Specialiștii au identificat o serie de factori de risc pentru apariția acestei infecții, printre care se numără:

- Boli cronice: diabet zaharat;
- Leziuni cutanate;
- Episoade anterioare de mastită (mastita are caracter recurent);

- Infecție HIV sau alte afecțiuni care se caracterizează prin imunitate scăzută;
- Poziționarea bebelușului într-o singură poziție atunci când este alăptat;
- Purtarea unui sutien strâns, ce poate jena scurgerea în interiorul sânului a laptelui.

Bacteriile care se găsesc în mod normal în gura bebelușului pot pătrunde în piele și ulterior profund în structura glandei, dacă la

nivel cutanat există soluții de continuitate. Acestea nu trebuie să fie foarte importante și nici măcar vizibile cu ochiul liber, ci trebuie să permită doar trecerea de la suprafață către profunzime a bacteriilor, structuri microscopice. Local, apare o zonă de inflamație, dacă infecția a fost determinată de un Streptococ sau o infiltrare bacteriană a peretelui sau chiar un abces mamar dacă agentul etiologic a fost un stafilococ. Aceste acuze pot să apară însă și în cazul femeilor care nu alăptează și în cazul cărora nu a fost suprimată complet lactația.

Mastita cronică apare la femeile care nu alăptează și este dovada clinică a faptului că alăptatul nu este un factor obligatoriu pentru apariția afecțiunii. La femeile aflate la menopauză și în perioada postmenopauzală, infecția sânilor poate fi asociată cu inflamația cronică a ductelor lactofore ce drenează în mamelon. Modificările hormonale ce apar în organism în această perioadă se vor resimți și la nivelul sânilor: ductele lactofore se pot bloca cu celule epidermice moarte sau cu detritușuri celulare. Blocarea acestor ducte va favoriza apariția infecțiilor bacteriene, care au caracter recurent și vor reapărea chiar și dacă pacienta urmează un tratament corect cu antibiotice. Complicațiile care pot deriva din mastită includ:

Recurentă: femeile care au avut un episod de mastită au riscuri foarte mari de a se confrunta iar cu această boală, fie în câteva săptămâni, cât timp încă alăptează copilul, fie în cursul unei alte sarcini. De obicei această tendință se datorează tratamentului incorect administrat sau administrării lui întârziată pentru primul episod al bolii;

Staza laptelui: dacă laptele nu este drenat complet din sân în timpul suptului, apare staza. Aceasta va determina creșterea presiunii intraductale și scurgerea laptelui în țesutul glandular înconjurător, ceea ce poate determina apariția durerii și a inflamației;

Abces mamar: poate să apară ca urmare a tratării incorecte a mastitei sau ca urmare a stazei laptelui. Abcesul mamar constă în apariția unei colecții bine delimitate de puroi, care necesită intervenție chirurgicală în vederea drenării.

MEDITAȚII

De marea Sărbătoare a Nașterii Domnului, să ne punem în minte și în inimă să mulțumim lui Dumnezeu pentru iubirea ce ne-o arată în fiecare zi! Și pentru că iubirea lui Dumnezeu e atât de mare față de noi, să ne înduplecăm inima și mintea spre a face milostenie... tot spre folosul nostru!

Coborât-a, coborât – Vechi colind de Crăciun

Coborât-a, coborât,
Florile dalbe,
Domnul sfânt pe-acest
pământ
Dumnezeu și sfântul Petru,
Dumnezeu
Și soțul (însoțitorul) Său
De cu zori și până'n seară
Pe-o scară dalbă de ceară.
Sfântul soare răsărea,
Sfânta ceară se topea.
Dumnezeu
Și soțul Său
Se luară
Și plecară
Peste vii,
Peste moșii,
La mijlocul satului
La casa bogatului.
Acolo dac-ajungea,
Dumnezeu din grai grăia:
- Bună seară, muncitori!
- Mulțam vouă, cerșetori!
- Gata-i cina să cinăm?
- Gata-i cina pentru noi,

Că-s mai mare domn ca voi!
Dumnezeu și soțul Său
Se luară și plecară
Peste vii,
Peste moșii,
La marginea satului
La casa săracului.
Acolo dac-ajungea,
Dumnezeu din grai grăia:
- Bună seara, muncitori!
- Mulțam vouă, călători!
- Gata-i cina să cinăm?
- Gata-i gata, cam puțină,
Hai cu toții și-om cina
Și de nu ne-om sătura,
Bun e Domnul,
Mi-o mai da!
Dumnezeu și sfântul Petru
Se luară și plecară,
Pe dunguța iadului,
La casa bogatului.
Acolo dac-ajungea,
Dumnezeu din grai grăia:
- Uite Petre-n stânga mea,
Și spune-Mi ce-i vedea?

- Ce văzui, mă-nspăimântai!
Văd casa bogatului
Chiar sub talpa iadului
Pe cuțite
Ascuțite ...
Dumnezeu și soțul Său
Se luară și plecară,
Pe dunguța raiului,
La casa săracului.
Acolo dac-ajungea,
Dumnezeu din grai grăia:
- Uite Petre-n dreapta mea,
Și spune-Mi ce-i vedea?
- Ce văzui mă bucurai:
Văd casa săracului
În mijlocul raiului
Stând cu mesele întinse
Și tot cu mâncări coprinse.
Dumnezeu și soțul Său
Se luară și zburară
Sus la cer se ridicară.
O cântăm și-o colindăm
Și la gazdă i-o-nchinăm!

